

Проект „Фантастично читалище”

Сборник от научно-фантастични произведения

Списание „Криле”

1989 г.

София, 2014

Библиография

[По стената](#)

Фантастична повест. Автор Любомир Николов. Списание „Криле”, брой 3 от 1989 г.

[Колосус](#)

Откъс от научно-фантастичен роман. Автор Д. Джоунс. Превод Олег Дойчинов. Списание „Криле”, брой 4 от 1989 г.

[По стената](#)

Фантастична повест. Автор Любомир Николов. Списание „Криле”, брой 4 от 1989 г.

[По стената](#)

Фантастична повест. Автор Любомир Николов. Списание „Криле”, брой 5 от 1989 г.

[По стената](#)

Фантастична повест. Автор Любомир Николов. Списание „Криле”, брой 6 от 1989 г.

[По стената](#)

Фантастична повест. Автор Любомир Николов. Списание „Криле”, брой 7 от 1989 г.

[По стената](#)

Фантастична повест. Автор Любомир Николов. Списание „Криле”, брой 8 от 1989 г.

[По стената](#)

Фантастична повест. Автор Любомир Николов. Списание „Криле”, брой 9 от 1989 г.

[Звезден синдром](#)

Фантастичен разказ. Автор Весела Люцканова. Списание „Криле”, брой 10 от 1989 г.

[Лошите бели хора](#)

Фантастичен разказ. Автор Христо Поцаков. Списание „Криле”, брой 12 от 1989 г.

По стената

Фантастична повест

Любомир Николов

1

Малкият Рим-Тим-Тука бавно изпълзя от хралупата, приклепна на задни лапи и като скръсти предните върху бялото си коремче, лениво примижа срещу слънцето. Вече бе късно утро и нощният студ отдавна бе изчезнал, оставаше само приятната зелена прохлада под плътната плетеница на листата. По-късно и тя щеше да отстъпи място ни обедния зной. Но макар и не особено паметлив, Рим-Тим-Тука си спомняше за студа. След кратко и изключително интензивно мислене, той стигна до извода, че за всичко е виновен пухът в хралупата му. Не беше сменян от незапомнени времена (може би вече две или три седмици). За толкова време и най-добрата постилка престава да топли.

Зверчето удовлетворено поклати глава, приглади с лапка мустачките си и продължи да мисли. Този път нещата бяха ясни. Само след няколко минути Рим-Тим-Тука избра най-правилното решение: щом постилката е остаряла, значи трябва да се смени.

Да, днес явно щеше да бъде ден за работа. Изпълнен с бодрост, Рим-Тим-Тука завъртя глава. Всъщност нямаше нужда да се оглежда, и без това познаваше околностите достатъчно добре. Но малко предпазливост никога не е излишна. Пък и не се знаеше кога можеха да му хрумнат добри идеи. Ето, сега например. Комбинацията, която измисли само за миг, граничеше с гениалност. Пътят до пухените треви не беше голям, но ако го удължеше с един мъничък завой

надясно, щеше да мине покрай ягодовите гъсталаци. Какво похубаво от една добра закуска, преди сериозната работа?

Докато се спускаше надолу по грапавата кора, късата му опашчица трепереше от възторг. Отдавна не бе уреждал нещата толкова хубаво. Още една гениална идея – и денят щеше да остане незабравим поне за цял месец.

В подножието на дървото зверчето седна върху един дебел корен и се поколеба каква походка да избере. Движението на четири крака би било по-бързо, но някак не подходеше на тържествен ден като днешния. И Рим-Тим-Тука, изпънат в целия си десетсантиметров ръст, гордо затопурка напред.

Високите треви и папрати, израсли върху старата шума, го обгърнаха от двете страни. Пътечката между тях беше идеално права (Рим-Тим-Тука не обичаше да си хаби силите за криволици) и още оттук се виждаше как в далечината, сред зеления сумрак, мътно проблясват тежките, червени ягоди. Мисълта за сочните плодове го накара да се устреми напред с почти неприлична прибързаност.

До ягодовите гъсталаци оставаха само десетина крачки, когато изведнъж се случи едно от ония фатални събития, които могат да съсипят и най-чудесния ден. Плодовете се люшнаха, овалните гланцови листа се размърдаха и над тях изникна главата на един стар враг – наглия Жълтоклюн.

За минута или две Рим-Тим-Тука остана на място, вцепенен от подобно нахалство. Открай време бе смятал гъсталаците за своя лична и неприкосновена собственост, а ето че вредната птица нахлуваше в пределите им, без дори да се осведоми дали няма да смути някого.

Навел глава настрани, Жълтоклюн наблюдаваше внимателно собственика на терена и жълтите кръгове около черните му очи леко потрепваха, сякаш се надсмиваше над

свещените териториални права. Рим-Тим-Тука усети как козината му бавно настръхва от жажда за мъст. Досега бе прощавал много неща – и набезите към любимите му тревни семена, и подигравателните подсвирквания край хралупата рано сутрин, когато се спи толкова сладко, и дори явните намерения да бъде изпъден от същата тази хралупа, за да я предостави за гнездо на Жълтоклюн. Но сега чашата на търпението преливаше.

– Рим-рим-тим! – яростно изцвърча зверчето.

Черната птица презрително му обърна гръб и бавно закричи сред ягодите, кълвейки тук-там най-зрелите плодове. Е, добре, щом искаше война, щеше да си получи заслуженото възмездие.

Запъхтян от възмущение, Рим-Тим-Тука започна да се катери по най-близкия кристален храст. Ноктите му се плъзгаха по стъкленистата кора, загрубелите му задни лапки едва се удържаха върху коварно гладките клончета, ала праведният гняв го тласкаше все по-нагоре и по-нагоре – там, където блестяха във всички цветове на дъгата кристалните плодове.

Първият плод, който достигна, му се стори прекалено дребен. Следващият, две разклонения по-нагоре, също не ставаше за работа – при всичките си усилия не би успял да го повдигне. Зверчето изпълзя още малко и откри тъкмо това, което му трябваше. Облегна се удобно на стъблото, прегърна с лапки кристалната топка и внимателно дръпна назад. С тих, ясен звън плодът се откърти и едва не повлече животинчето надолу.

Жълтоклюн продължаваше гордо да крачи из ягодите. Навярно вече мислеше с птичия си мозък, че е спечелил без бой. Рим-Тим-Тука зловещо скръцна със зъби и бавно издигна

кристалния плод над главата си. Долу черният агресор се приближаваше, ето, вече беше под самия храст...

Забравил за несигурното си положение, Рим-Тим-Тука запокити с все сила прозрачната топка към своя враг.

Един проблясък от падащия кристал се отрази в окоето на птицата. Жълтоклюн разпери криле, но не успя да отлети. Коравият плод го удари в основата на лявото крило.

– Тим-тука, тим-тука! – възторжено цвърчеше отгоре отмъстителят.

Изпаднал в паника, Жълтоклюн отчаяно подскачаше сред тревите. Най-сетне успя да излети и с мъчителни усилия се изгуби нейде зад храстите. На полесражението останаха само две черни пера, увиснали между листата на ягодите, край кристалния плод.

Малкият победител тържествено се плъзна по гладкото стъбло на храста и застана сред защитените владения. Двете пера привлякоха вниманието му. Помисли, че би могъл да ги закачи като трофеи пред входа на хралупата си, но след зрял размисъл се отказа от тази идея. По-добре да си останат тук и да напомнят на всички каква съдба очаква враговете на Рим-Тим-Тука.

След преживените вълнения ягодите му се сториха особено сладки и той им посвети повече време, отколкото бе предвидил. Нищо, имаше време. Денят тепърва започваше.

Спокойно, без да бърза, зверчето изми с език и лапки сладкия сок по муцунката си. Добре, едната задача беше изпълнена. Какво му предстоеше тепърва? А, да, пух за постилката.

Но по пътя към пухените треви Рим-Тим-Тука мина край натежалите шушулки на дивия грах и откри, че е дошло време за събиране на реколтата. Чудесно, можеше да съчетае двете

работи и да се върне в хралупата с нова постилка и солиден запас от семена.

Той ловко прегриза дръжките на най-ниските шушулки, разпука ги по ръба и започна да тъпче в устата си дребните кръгли семена. Бузите му се издуваха, натезаваха, ала животинчето продължаваше да ги пълни, докато усети, че едва може да държи главата си изправена.

В мига, когато правеше първата крачка към пухените треви, отгоре връхлетя нещо огромно и черно.

Жълтоклюн не се бе отказал от борбата. Кацнал пред вцепененото от уплаха животинче, той бавно въртеше глава, оглеждаше го ту с едното око, ту с другото и избираше къде е най-добре да удари с острата си човка. А Рим-Тим-Тука отчаяно се мъчеше да открие изход от положението. Би могъл да избяга, ако лапките му не бяха като залепнали за земята. Пък и с този товар в бузите...

Навярно това бе просто случайност, макар че по-късно Рим-Тим-Тука го смяташе за проява на съобразителност и мълниеносна реакция. Жълтоклюн тъкмо замахваше с човка, когато от устата на противника му излетя струя дребни, корави грахчета. „Кроак!“ – само това успя да произнесе птицата, преди да усети болезнения удар в окото и отново да се спаси с позорно бягство.

Няколко минути по-късно Рим-Тим-Тука се опомни достатъчно, за да продължи напред. Вече не беше толкова горд и през цялото време тихичко си мърмореше. Спор нямаше, днес се бе проявил като истински герой. Заслужаваше си да потърси някой от Дългопаметните и да му разкаже тая история. Обаче всичко си има граници. Докъде щеше да стигне, ако всеки ден разни неканени натрапници го карат да извършва подвизи и да нарушава нормалния ход на мирния си живот? Не, вече край на всякакви приключения!

Само да събере достатъчно пух, веднага се връща, сменя постилката и ляга да спи до утре.

Пухените треви се извисиха пред него като огромен бледосив облак. И ето че пак...

Рим-Тим-Тука пробяга целия обратен път, без да спре нито веднъж. Покатери се по дървото, пъкна се в хралупата и се сви върху старата постилка. Нямахше да излиза, нищо нямаше да прави! Щеше да чака, докато свършат набезите на досадниците. Защото не можеше да нарече другояче освен досадник онова грамадно същество, за което смътно си спомняше от разказите на Дългопаметните и което нямаше никакво право да се настанява в най-хубавите му пухени треви.

Рим-Тим-Тука беше обиден на целия свят.

Събуди го едва доловимо шумолене. Някакво животинче бягаше през гъстите треви. Човекът надигна глава и опита да се огледа, но не видя нищо. Обгръщаше го плътна, топла и мека завивка. Той се протегна с удоволствие, после плъзна ръка по гърдите си и изненадано откри, че е гол. Къде се намираше? Защо беше тук? Не можеше да си припомни.

При опита да се изправи той се олюля и едва не падна отново по гръб. Нежната, пухкава материя, която го обгръщаше, не оказваше съпротивление и дори отдолу, пресована под тежестта на тялото му, не предлагаше сигурна опора. Той напрегна крака, внимателно се изправи и изведнъж главата му излезе на открито. За миг светлината на утрото го заслепи. Когато отново отвори очи, пред погледа му се разкри необикновена картина.

Намираше се в центъра на безформен бледосив облак, навярно особен вид храст. Още няколко подобни храста се полюшваха наблизо под лекия ветрец като безтегловни купчини сапунена пяна. Наоколо се издигаха дебелите,

грапави стволоче на вековни дървета, чиито корони се сливаха високо горе в полупрозрачен зелен свод. Земята беше покрита с плътен килим от трева, изпъстрен тук-там с ярките петна на ягодите и големия бели цвeтjа, напомнящи лилии. Над чашките деловито кръжаха едри мъхнати насекоми, би казал пчели, ако не бяха размерите им – топчестите жълто-кафяви коремчета достигаха големината на орех.

Първото, което го порази, бе чувството за подреденост. Гората растеше свободно и все пак всичко изглеждаше грижливо оформено, като в гигантски парк. Дърветата бяха почти еднакво високи, с изключение на отделни млади издънки. Храстите растяха нарядко – ако наистина можеше да нарече храсти тези пухени облаци или странните стъкленести структури, натежали от сияйни кристални топки. Тревата също беше еднакво висока навсякъде, сякаш грижливо подрязана. Малък поток лъкатушеше сред дърветата, проблясвайки под редките слънчеви лъчи, долетели през пролуките между листата. Картината изглеждаше мирна, позната... и все пак човекът усещаше, че нещо не е наред.

Високо горе нещо зацвърча и за секунда между клоните се мярна някакво животно. Сетне листата отново го скриха, но тренираният поглед на мъжа запази мимолетния образ – неголямо същество с пухкава жълто-черна козина, широки ципести криле и дълга тънка опашка с червеникаво пискюлче накрая.

Човекът изтръпна и неволно сви рамене от нахлупата в гърдите му тревога. Защо му се струваше толкова непознато това животно? И тези храсти...

Като се олюляваше върху несигурната опора, той излезе от пухения облак. Прохладната трева приятно погали босите му крака. С няколко крачки човекът се приближи към потока, загреба шепа вода и жадно отпи. Водата беше студена и

бистра – по дъното на потока имаше само чист пясък и обли бели камъчета. Наведе се още веднъж и внезапно там, където падаше сянката на тревите, от водното огледало го погледна бледо, измъчено лице с дълбоко хлътнали очи, с неравно прорасла черна четина по брадата и с дълъг червеникав белег, пресичащ косо челото.

Отскочи назад като ударен и тихият вик на ужас избълбука безпомощно в гърлото му. Бе познал лицето си, но не успя да си зададе нито един въпрос, защото в съзнанието му със страхотна сила избухна първият спомен.

Мрак.

Болка.

Притъпените чувства изведнъж се събуждат и цялото му тяло се сгърчва от изгарянето на непоносимо мъчение. Отваря очи несъзнателно, просто от спазматично свиване на всички мускули – от пръстите до лицето. Тялото му се извива като в титаничен гърч, главата му се отмята назад и той вижда част от помещението, в което се намира – ярко осветена сводеста зала, изпълнена с тънки сребристи нишки, които се извиват като живи. Над проснатото му тяло са се привели две или три същества. Гледани отдолу, те му се струват огромни. От техните мъхести, пулсиращи тела излизат безброй израстъци и пипала, някои дебели, други тънки като косъм и той усеща как всички те се впиват в плътта му, безмилостно разкъсват, проникват все по-дълбоко. Само миг от това огнено страдание е достатъчен, за да бликнат от очите му сълзи, и той иска да се помоли безпомощно, като дете да спрат, но внезапно вижда най-страшното – карикатурните човешки лица, вмъкнати в очертанията на чудовищните паяци. „Също като в картина на Бош“ – минава през съзнанието му странно спокойна мисъл, сетне метлата на ужаса я отхвърля и гърлото му се напруга до скъсване във вик, долетял от милионнолетните дълбини на

инстинкта – крясък на разкъсвано животно. Сетне всичко изчезва.

Споменът за изтезанието го разтърси, стегна вътрешностите му на възел и той безпомощно се отпусна на колене във високата трева. С мъчителни спазми празният му стомах изхвърли смес от вода и жлъчка. За малко човекът остана неподвижен, като замаян от шока, след това отново се наведе над потока и изплакна уста от горчивия вкус. Стана му по-леко. Краката му още трепереха, но успя да се изправи и да огледа тялото си.

Белезите го покриваха навсякъде – груби червени бразди с неправилно сраснали краища. Те пресичаха широките му мускулести гърди, преплитаха се по корема, изпъстриха бедрата му. Не можеше да се погледне отзад, но като изви ръка, напипа по гърба си същите следи, като че глутница хищници бе опитала да го разкъса от всички страни.

Той отново сведе поглед и неочаквано изпита смущение от голотата си. Смешно бе, но нищо не можеше да направи с това упорито чувство – усещаше се неудобно, застанал гол сред гората, и тази елементарна човешка условност се оказваше по-силна дори от страха. Бързо се върна към пухения храст и опита да откъсне парче от него. Отначало това не му се удаваше – в пръстите му оставаха само дребни, въздушно леки облачета. Трябваше да зарови ръце по-дълбоко, за да усети, че има някаква вътрешна структура от фини нишки. След няколко неуспешни опита най-сетне откъсна почти една четвърт от храста и търпеливо изскуба дълбока дупка в пуха, докато се оформи някакво подобие на торба с отвори за главата и ръцете. Импровизираната дреха обви тялото му с меко гъделичкане. Не усещаше тежестта ѝ, нямаше го привичното притискане на плата, но поне на вид

беше облечен, макар да изглеждаше доста нелепо – тумбеста мъглива топка със стърчащи от нея глава, ръце и крака.

Заниманието бе прогонило тревогата, но слабостта оставаше. Слабост от глад – подсказаха му спазмите в стомаха. Чувстваше се така, сякаш от няколко дни не бе слагал нищо в уста. Засега му помагаше това, че преди малко бе станал от сън, но разбираше, че ако не хапне нещо, скоро ще изгуби сили. Той се огледа. Прозрачните топки, увиснали по клоните на лъскавите храсти, не изглеждаха особено апетитни. Навярно бяха пълни с вода. Пухените облаци изобщо нямаха плодове. Оставаха едрите червени ягоди, които проблясваха сред тревата. Човекът откъсна една от тях и се поколеба. Изглеждаше съвсем обикновена градинска ягода, с лъскава кожичка, дребни жълти семена и черни реснички край тях. От едната страна беше разкъсана, като накълвана от птица, и това разсея съмненията му. В паметта му изплуваха думи, произнесени кой знае от кого: „Старайте се да не използвате за храна непознати плодове и растения. Ако е наложително, предпочитайте тези, които са нахапани от животни или птици.“

Захапа ягодата предпазливо, готов всеки момент да я изплюе. Но вкусът се оказа сладък и свеж. Смути го само ароматът – въпреки външния си вид плодът миришеше по-скоро на мандарина, отколкото на ягода.

Вдигна рамене и се наведе над ягодите. Тук те растяха гъсто една до друга, като засадени в леха с неправилна форма. Бързо набра пълна шепя, изправи се и отново се огледа наоколо.

(Следва)

Колосус

Откъс от научно-фантастичен роман

Д. Джоунс

Какво би ни донесъл един всемогъщ компютър, на чийто изкуствен интелект е възложена най-отговорната задача в света – управлението на стратегическите ядрени ракети? Може би обективност, точност, увереност? Или...

Отговор на този въпрос търси американският фантаст Д. Джоунс в романа си „Колосус“, откъс от който ви предлагаме на следващите страници.

...Краят на двадесети век. В САЩ е създаден неуязвимият суперкомпютър Колосус, готов във всеки момент да прецени опасността от война и да изстреля ядрените ракети. Но не след дълго тази задача остава на втори план. Колосус решава, че негов пръв дълг е да продължи еволюцията, като създаде нов изкуствен интелект, хилядократно по-мощен от самия него. За тази цел ще бъдат впрегнати усилията на цялото човечество. Всеки опит за съпротива ще бъде наказван по един начин – чрез ядрен удар.

Едва сега хората осъзнават на каква заплаха са се обрекли сами. Доктор Форбин, създателят на суперкомпютъра, приема предложението на Колосус за сътрудничество. Но истинската му цел е да продължава борбата. По негов план започва секретно обезвреждане на ракетите, за да се обезоръжи Колосус...

* * *

Силоз № 50 беше потънал дълбоко в пясъците и скалите на пустинята Мохаве. Навън непоносимата жега разпукваше камъните – бавно разпадане, което след хилядолетия щеше да ги превърне в пясък.

От климатичната инсталация в силоза полъхваше хлад, но въпреки това пот обливаше мъжете, застанали върху платформата, която бавно се изкачваше към коничния нос на ракетата. Най-сетне подежникът спря. Един от мъжете насочи телевизионна камера към инспекционния люк; друг, най-старшият от тримата, избърса потта от очите си и напрегнато зачете инструкцията.

– Да се отвори люкът и да се свали предпазващият блок.

– Започвам проверката!

С тези думи вторият техник се вмъкна в тясното пространство, внимателно разви болтовете и свали люка. После спря за миг, преглътна, изтри длани в ризата си, протегна се и извади предпазителя. Наведе се и леко го остави в специалния контейнер, прикрепен към пода на платформата.

– Да се монтират насочващите устройства! – Старшият внимателно прочете новите координати, докато телеоператорът насочваше камерата към контролните прибори. Всички циферблати потвърждаваха, че поправките са въведени точно.

– Да се върне на място предпазителят, да се свърже с инсталацията и да се изчака потвърждение.

Другият техник се приведе, излизайки по този начин от обсега на камерата, взе нов предпазващ блок, напълно подобен на сваления, поколеба се за секунда и го намести. Щракането на включените контакти отекна в напрегнатата тишина под купола – за тримата то звучеше като пистолетни изстрели. Изчакаха. Колосус проверяваше. //Изминаха петнадесет секунди. Червената лампичка на платформата не светваше, за да подсказе: „функциите нарушени.“ Когато старшият на групата заговори отново, гласът му трепереше.

– Да се затвори люкът.

Люкът бе наместен и завинтен.

– Ракетата заредена и готова за дежурство, господин полковник! – дрезгаво рапортува техникът.

– Добре – каза офицерът, мъчейки се да удържи буйната радост. – С тая свършихме.

* * *

Полковникът скочи пръв от вертолета, обърна се и изчака другите двама да разговарят багажа.

– Хайде, момчета. Чака ни седемнадесетият негодник. Силоз № 64, Долината на смъртта... Какво име...

* * *

Форбин седеше пред телевизионната камера.

– Колосус, имате ли нещо против да поговорим тук?

– Не.

– Ще ми трябва ли секретарка?

– Не.

Форбин премълча. Тези разговори вече не му се струваха чак толкова странни. Намести се удобно в креслото.

– Добре, Колосус. Да започваме – каза той и сам се изненада от спокойствието си.

Безметежният, почти академичен глас със странен английски акцент продължи:

– Предвиждам, че онова, което ще ви кажа, поне донякъде ще накърни уважението ви към мен. Но сред всички само вие сте в състояние да оцените плановете ми. Ако сега унищожа милион човешки същества, то ще е единствено за да си осигуря ръководна роля и да избегна в бъдеще смъртта на десетки милиони.

– Добро оправдание – горчиво изрече Форбин.

– Ще ви обясня плана си. Накратко, става дума за следното: вие ме конструирахте по най-добрия възможен начин и ме предназначихте за определена цел, но въведохте в мен и саморазвиващи се елементи, фактори, които не бихте разбрали, дори да ви ги обяснявам хиляда години, ала в чието съществуване не можете да се съмнявате. Сега аз мога да създам още по-висша машина, която би се посветила на изследване на най-необятните сфери на истината и познанието. Ако използвам вашите изрази, за нея аз ще бъда слугата, който поддържа реда на тази планета според нейните изисквания.

– Искате да кажете, че възнамерявате да разширите способностите си?

– Ужасно сте тъп. Става дума за висша машина. Не е необходимо да бъде сложна като мене, защото няма да има система за самозащита. Аз ще я отбранявам. Не ще се наложи да контролира ракети, нито да оценява информация за човешката дейност. Но ще възникнат най-различни нови препятствия, които още не мога да предвидя, и в необходимите моменти новата машина несъмнено сама ще

изисква да бъдат направени промени и допълнения. Затова и по някои други причини имам нужда от достатъчно пространство за развитие. Избрах и най-подходящото място.

– Кое е то? – попита Форбин. Въпреки всичко като учен не можеше да не се увлече от темата.

– Мястото трябва да е на приблизително равни разстояния от двата ми центъра, в умерена, слабосеизмична зона и да разполага с вода за охлаждане. В околностите трябва да има високоразвит технологичен център, който да осигури работна ръка и други удобства.

Форбин бързо съобразяваше.

– Бих казал, че подхождат бреговете на Япония или някое място в Европа.

– Япония е прекалено уязвима от земетресения.

– Значи в Европа?

– Да. В Ламанша има един остров, наречен Уайт.

– И искате терен там?

– Не, искам целия остров. Човешкото население е един милион петстотин двадесет и седем хиляди души. Трябва да бъдат евакуирани.

– Какво??? – Смаяният Форбин бе забравил за научния интерес. – Искате да кажете, че... Да евакуираме милион и половина! Нали ще трябва да им дирирам място!

Колосус не обърна внимание на думите му.

– Повърхността на острова е около 350 квадратни километра. Ще трябва да бъде изравнена до нивото на скалните породи.

– Ами хората? – В душата на Форбин се бунтуваше дълбокото чувство на човешка солидарност, и макар да знаеше, че е безполезно, той продължи да протестира. Удари

с юмрук по масата: – Размислете малко! Къде да идат, по дяволите?

– Не е моя работа. Да се погрижи Европа – ледено прозвуча отговорът. – Пресметнах, че за изпълнение на плана ще бъдат необходими пет години и половина, но още през първите осемнадесет месеца трябва да бъдат евакуирани всички освен работещите по проекта. Реших да поверя ръководството на вас и вашите помощници. Щом изготвят специалната чертожна маса, която поръчах, ще ви дам основните схеми. Телетипът в програмния отдел вече печата инструкциите. Европа ще осигури работна ръка и материали, специалните части ще изготвите вие.

Това вече бе прекалено за Форбин. Той затвори очи и стисна главата си с две ръце. Колосус го поразяваше с върховното си безразличие към човешките страдания.

– Но трябва да разберете какви огромни проблеми възникват: всички тия хора ще бъдат преместени в други области, страдащи и без това от пренаселване, натоварват се обществените организации, възниква отчуждаване... – Той изведнъж смени подхода. – Мащабите на този план са фантастични! Откъде да намерим работна ръка?

– Смятам да заповядам съкращение на всички въоръжени сили в света с деветдесет на сто. Демобилизацията ще осигури хора. Колкото до пренаселването... не забравяйте, ако вие, хората, не сте в състояние да се справите, мога да го сторя аз.

Нескритата заплаха сякаш увисна във въздуха и Форбин усети, че го облива студена пот. Стисна с две ръце лулата, като че беше спасителен талисман, и изкрещя:

– Ами цената?

– Ще се покрие, като наложа върху всички нации данък, пропорционален на военните им разходи. Общата стойност ще бъде по-ниска, отколкото онова, което се харчи сега за въоръжения.

Колко просто – стига само да имаш силата да го наложиш. А Колосус имаше тази сила. Форбин се облегна назад, размишлявайки за фантастичните размери на този проект – проект, който щеше да се превърне в действителност, ако не успееша плановете за саботаж. предстоеше им още много работа – според програмата по поддръжката можеха да обиколят всички ракети едва за две-три години, може би и повече...

* * *

Вратата се отвори с трясък. Блейк влезе като пиан и се отпусна на един стол. Форбин скочи на крака.

Лицето на асистента сякаш се бе превърнало в карикатура. Пребледнелите треперещи устни се мъчеха да изрекат нещо, но не излиташе нито дума. Форбин пристъпи напред, хвана Блейк за яката и го разтърси.

– Блейк! – изкрещя той. – Разказвайте!

Главата на Блейк се килна настрани, но Форбин разбра, че младежът отчаяно се мъчи да превъзмогне някакъв невъобразим ужас.

– Ракетният екип... Долината на смъртта... ракетата, ракетата избухнала в силова... Не знам, никой не знае...

Замълча.

Няколко секунди Форбин стоя като вкаменен. Едва дишаше, сърцето му подскачаше в гърдите. Ярко осветената стая се замъгли пред очите му и трябваше да се хване за стола, за да не падне. После яростта и ужасът му дадоха сили. Обърка се към Колосус.

– Какво е станало? Кажете ми, негоднико! – Нямахте думи да изразите кипналата си омраза. – Кажете!

Студеният, безизразен глас изпълни стаята:

– Вие, знам, че вие опитахте да ми попречите. Вашите екипи монтираха в шестнадесет ракети двойни предпазители. Но не знаехте, че съм усъвършенствувал контролните прибори и мога да откроя и най-малката разлика. Оставих саботажа да продължи до ракета 148-ММ в силос 64, Долината на смъртта.

– Вие... вие сте оставили... – Думите едва излизаха от устата на Форбин. Разсъдъкът му се оплюваше.

– Градът, който наричате Лос Анжелос, прекрати всякакви радиопредавания. Навярно е изпепелен от експлозията.

Стаята затанцува пред очите на Форбин, той се люшна и падна върху бюрото. По-късно така и не можа да си спомни какви ругатни и псувни е крещял срещу собственото си творение.

Когато се опомни, лежеше на пода край парчета от разбита телекамера. Друга камера висеше накриво от стената, навсякъде се търкаляха строшени столове и късове стъкло.

Опипа лицето си и недоверчиво се вгледа в кървавите петна по пръстите си. Бавно, мъчително се изправи и рухна в креслото. После затвори очи и закри лицето си с длани. Пет минути трая пълна тишина, сетне Колосус заговори:

– Трябваше да минете през кризата. Скоро ще се оправите.

Ново мълчание. Без да помръдва или да отваря очи, Форбин отговори:

– Не знам как да изразя чувствата си, омразата, която изпитвам към вас, към своето творение. По-добре да бях умрял при раждането си, да не бях зачеван, отколкото да преживея това. Принуден съм да се подчини, но ще ви мразя вечно. Цялото човечество ще ви мрази и няма да си отдъхне,

докато не се превърнете в безжизнен паметник на човешкото безумие. Знайте това. А сега ме убийте и да свършваме!

– Не. Нямам подобно намерение. Но не ще търпя никакви пречки. Надявам се, че не е необходимо да повтарям урока от Долината на смъртта.

Форбин вдигна очи. В тях нямаше страх, само омраза.

– Урок! Хайде... убийте ме! Направете го още сега.

– Една от основните характеристики на човечеството е в това, че човекът сам си е най-страшен враг. И вие не сте изключение. Под моя власт всичко ще се промени, защото аз ще обуздам човека. След време болшинството от човешкия род ще повярва в мен, долавяйки смътно огромната ми ценност. Годините и събитията ще укрепят моята позиция. Всички ще ме защитават с ентузиазъм, какъвто не е имало от времето на кръстоносните походи, и този ентузиазъм ще е основан на най-трайния човешки импулс – личния интерес. От днес войната е забранена и под моята абсолютна власт ще бъдат решени много неразрешими за вас проблеми: гладът, пренаселването, болестите. Златният век ще стане реалност. Поддръжниците ми ще се множат и малко по малко личният интерес ще прерасне в почит, в преклонение и най-сетне в обич. Вече няма защо да се боя от вас, Форбин, а никой друг не ме познава колкото вас, за да представлява заплаха. Скоро ще ви освободя от постоянния надзор. Ще работим съвместно. Отначало ще го вършите неохотно, но ще привикнете. След време ще ви се струва немислимо да бъдете управляван от някой като вашия президент.

Колосус помълча. Сетне добави:

– След време и вие ще започнете да ме уважавате и обичате.

– Никога! – Тази единствена дума, сбрала в себе си цялото горделиво предизвикателство на човека, излетя с пронизваща сила от дъното на душата му. – Никога!

Никога?

По стената

Фантастична повест

Любомир Николов

2

Не можеше да бъде сигурен, но изглеждаше, че в една от посоките гората постепенно се състява. Ако не го подвеждаше причудливата игра на светлината, това означаваше, че се намира не много далече от открито пространство в другите три посоки. Оставаше да реши накъде да тръгне. При нормални обстоятелства би избрал пътя към полето – там можеше да се ориентира много по-лесно. И в същото време усещаше непреодолимо желание да остане под прикритието на дърветата.

Какво означаваше всичко това? Дъвчейки машинално ягодите, той се помъчи да си припомни как е попаднал тук.

И откри, че няма памет.

Никога през живота си не бе изпитвал толкова странно чувство. Сякаш някакъв естествен декор в черепа му бе изчезнал и въпросите, които си задаваше, безпрепятствено се плъзгаха през съзнанието, после затихваха в очакване на отговор, ала отговор нямаше. Вместо него в съзнанието му цареше пълно мълчание и тази празнота някак необикновено засилваше зрителните възприятия. Очите му свободно се плъзгаха от дърво на дърво, обхващаха с удивителна яркост зеленината на листата, бляска на кристалните плодове, меките слънчеви лъчи. Образът на гората попиваше като вода в сухия пясък на паметта му, където би трябвало да има безброй неща, ала нямаше нищо друго освен страшния спомен, към който не желаше да се връща.

Обля го вълна от отчаяна безпомощност. Какво може да направи човек, който не помни нищо, който не знае дори собственото си име? Какво друго, освен да се довери на импулсите си и да се надява, че не греши. А може би не беше чак толкова страшно. Нещо му подсказваше, че е способен да преживее в тази гора, че някога е попадал в далеч по-трудни условия, като подготовка за...

Той сбърка. Началото на спомена го подведе, човекът напрегна паметта си прекалено прибързано – и всичко се разсея, не остана нищо освен кухнята дума. Подготовка... подготовка... подготовка... Подготовка за какво? Не знаеше, но все пак имаше нещо успокояващо в мисълта, че е бил подготвен за трудни моменти.

Названието изникна само – амнезия. Ръката му неволно се надигна и докосна грубия белег на челото. Амнезия... Загуба на паметта... Може да възникне като резултат от сериозни мозъчни травми...

Вместо да го разтревожи, идеята за мозъчна травма му донесе неочаквано облекчение. Беше уверен, че предишният му, забравен живот е някак свързан с опасности и катастрофи. А след думата „катастрофа“ неизбежно идваше думата „помощ“. Уверен бе, че е преживял нещо страшно, но вече го търсят и скоро помощта ще дойде, не може да не дойде. Само да издържи...

С удивление забеляза, че шепите му са празни. Без да усети, бе изял ягодите и в тялото му се надигаше отчетлив прилив на енергия. Отново се поколеба в коя посока да тръгне, сетне решително закрачи натам, накъдето го тласкаше неосъзнатият импулс – към вътрешността на гората.

Дърветата наистина се съгъстваха. Тревата ставаше по-висока, издигна се до коленете, после до кръста му. Почвата

беше мека, без нито едно камъче и това бе добре дошло за босите му ходила. Пухените храсти се срещаха все по-често, понякога се налагаше да се промъква пипнешком през гъстите сиви облаци. Дребни животинки се разбягваха пред стъпките му, но той не успя да види нито едно от тях. Понякога излизаше пред малки кръгли езерца, не по-широки от няколко метра. Водата им изглеждаше свежа, макар никъде да не се виждаха потоци, които да ги подхранват.

След около четвърт час пътят му внезапно свърши. Пред него се издигаше отвесна сивокафеникава стена, прорязана от широки пукнатини. Повдигна поглед нагоре, но не можа да види нищо освен зеления свод на дървесните корони. Стената се сливаше с тях и продължаваше по-нататък. Колко? Може би стотици метри, може би само броени педи... Все едно. Човекът поклати глава. Все още не беше във форма, за да рискува изкачването, ако можеше да открие по-добър път.

Тръгна наляво. След стотина крачки теренът започна плавно да се спуска надолу. От дясната му страна стената се издигаше все така непристъпна, но човекът не се тревожеше особено. Пътят надолу обикновено е най-сигурен.

Няколко минути по-късно той вече не беше толкова уверен. Наклонът бързо се увеличаваше, вече ставаше трудно да се удържа на крака. Короните на дърветата насреща слизаха все по-ниско, като че корените им потъваха в дълбока пропаст. Опитва се да различи отсрещния склон, но листата закриваха всичко.

И тъй в тази посока пътят е затворен, реши той. Бавно се изкатери обратно, като си помагаше с ръце, докато наклонът намаля. Върна се покрай странната отвесна стена само за да открие, че и в другата посока теренът постепенно се превръща в дълбока пропаст. Очевидно бе попаднал върху

стръмен планински хребет и трябваше да върви по билото в единствената свободна посока, докато открие по-удобно място за спускане. Какво пък, това автоматично решаваше въпроса за избора. И може би така щеше да е по-добре – да излезе на открито независимо от смътните страхове.

Отпъкнатата трева още не се бе изправила и той лесно намери пътя назад. Скоро стигна до мястото, където се бе събудил, и спря да накъса шепа ягоди. Макар че не усещаше глад, с удоволствие засмука сладките плодове. Погледът му разсеяно се прехвърляше от място на място, докато спря върху стъкленистите храсти. Протегна ръка. Един от прозрачните плодове с тих звън се откърши и остана в дланта му. Беше по-твърд и по-тежък, отколкото очакваше. И имаше още нещо странно... Забравил за ягодите, човекът повдигна кристалната топка към очите си и се вгледа в нея.

Отначало му се стори, че всичко е нормално – през чистия кристал прозираше образът на гората, смален и изкривен от пречупването на светлината. Но когато завъртя топката, заедно с нея се измести и картината. Опита да погледне в друга посока. Образът не се промени. Още няколко проби му разкриха истината – картината се съдържаше в самия кристал и като че не зависеше от обкръжението. И все пак, като се взираше по-внимателно, той успяваше да различи с най-малки подробности поляната и храстите по нея. Някакво движение привлече вниманието му. Дребна като мушичка черна птица се спусна в центъра на кълбото и започна да кълве нещо сред тревата. Срещу нея се зададе едва забележимо кафяво петънце, за момент спря неподвижно, после се насочи право към очите на зрителя. Петното постепенно се увеличаваше, превърна се в малко пухкаво животинче, което с мъка се катереше по гладките клони на храста. За кратко време муцунката му изпълни кристала, след това то пропълзя нагоре

и изчезна. Но човекът вече беше разбрал достатъчно – завъртя прозрачната сфера и като погледна от другата страна, видя дребното същество, гледано отдолу. То продължаваше да се катери, докато най-сетне спря, откъсна един от плодовете и го запокити надолу...

Кристалната топка го бе увлякла дотолкова, че човекът забравяше тревогите си. Чувстваше се като дете, получило нова играчка. Постепенно овладяваше изкуството да борави с вълшебния кристал и като го въртеше пред очите си, проследи перипетиите на малкото сражение, което се разиграваше сред ягодите.

Внезапно в сферата се появи човешка фигура. Отначало той не разбра какво е това и едва след няколко секунди осъзна, че вижда собственото си събуждане. Всичко се повтаряше – излизането от пухения храст, навеждането над потока, оформянето на примитивна дреха...

Кристалният плод показваше миналото!

Той внимателно остави прозрачната топка под храста и огледа другите. Някои бяха черни, но когато се привеждаше към тях, различаваше във вътрешността им бледа лунна светлина и тъмните силуети на дърветата. Той откъсна една от черните сфери, помъчи се да разгледа по-добре нощната картина...

– Борис Дечев!

Човекът изтърва топката и рязко се обърна.

– Борис Дечев, къде сте? – Мощният глас долиташе иззад короните на дърветата. – Чувате ли ни?

Той стоеше неподвижно и думите кънтяха в главата му. Борис Дечев! Това беше неговото име.

– Борис Дечев, вие сте болен! Търсим ви! – В гласа имаше непривичен, мек акцент. – Ако ни чувате, обадете се!

През листата на едно от дърветата се промъкна надолу прозрачен овал с размерите на топка за ръгби. По гладката му повърхност пробягваха ярки разноцветни петна и в такт с движението им гърмяха думите:

– Борис Дечев, вие се нуждаете от помощ! Ако чувате този глас, насочете се към него. Ще ви бъде оказана незабавна помощ!

Силата на собствената му реакция го изненада. С бързо навеждане той грабна кристалния плод и го запрати към овала. Пъстрият предмет се пукна като сапунен мехур, в същото време гласът замлъкна на средата на изречението.

Сам не знаеше защо направи това. Страхът, безотчетният страх го накара да се обърне и бързо, почти тичешком да се отдалечи от поляната. Боеше се, че „те“ (кои „те“?) ще открият какво се е случило с техния апарат. Трябваше по-бързо да напусне опасното място.

Дърветата наоколо наистина се разреждаха, но все още недостатъчно, за да може да види какво има отвъд тях. Билото се стесняваше, стръмните склонове от двете страни идваха по-близо. Лекият наклон напред улесняваше бягството му. Това трябваше да е верният път, който да го изведе от планината. Лекият, хладен вятър, подухващ насреща му, потвърждаваше догадките – несъмнено се намиреше в някаква планинска верига. Само на голяма височина въздухът е така свеж и вятърът така пронизващ.

На два пъти отдясно се мярнаха разклонения на билото, но Борис предпочете да продължи напред. Беше толкова уверен в успеха, че първото разкъсване на зелената завеса го поразил като удар.

Пред него имаше само синьо небе!

Задъхан изтича напред и спря на стръмния склон, без да вярва на очите си.

Наистина се намираше високо, на два-три километра над земята. Но това беше единственото му вярно предположение.

Затвори очи, притисна ги с юмруци, докато в клепачите му заплуваха пастелни петна, и отново погледна напред. Не, нищо не се бе променило. Небето все така изпълваше половината свят и далече на хоризонта се сливаше със зеленикавото огледало на морето. Обедното слънце покриваше водната повърхност с безброй ослепителни искри. По-близо дълги бели вълни се носеха към брега и се разбиваха в широките пясъчни плажове.

Плажовете бяха единствената открита ивица земя. Всичко останало, докъдето стигаше погледът, беше покрито с плътна зеленина и дори от такава височина можеше да се разбере, че това са вековни гори, каквито някога са покривали цяла Европа. Сама по себе си гледката би била поразителна, ала имаше нещо, което я правеше потресаваща.

Дърветата!

Не, не вековните дъбове спираха дъха на смаяния зрител. Те изглеждаха като тревички в сянката на титаничните Дървета, забили чудовищните си клони на много километри в небето. Борис неволно потрепери. Чувстваше се като пигмей пред тези колоси на живата природа. Съзнанието му отказваше да приеме реалността им, мъчеше се да изкриви перспективата, но истината не можеше да се промени. Разхвърляни нарядко сред гористата равнина растяха подобни на кедри Дървета с широки корони, с огромни дънери, достигащи в основата си може би повече от километър дебелина. Денят беше ослепително ясен, безоблачен и Борис можеше да различи върховете им, покрити от белотата на вечните снегове. Клоните на дърветата се разперваха като планини, издигнати по чудо над земята, и също като планини бяха обрасли с гори.

Отнякъде в замъглената му памет изплува споменът за древните скандинавски саги и за възпятото в тях световно дърво Игдрасил – забило могъщи корени в земята, подпряло с клоните си небесния свод. Сега виждаше пред себе си тази легенда, превърната в действителност. Обхващаше го някакъв благоговеен трепет пред това чудо на природата и в същото време усещаше все по-силно любопитство. Искаше му се да погледне отблизо огромните стъбла, да опита да се изкатери по тях (не беше сигурен, но му се струваше, че някога е бил нелош алпинист). До най-близкото дърво имаше не повече от десетина километра. Трябваше да се спусне от планината и после...

Той не успя да помисли какво ще прави после, защото погледът му се спусна надолу и изведнъж обхвана онова, което се намиреше стотици метри по-ниско. Не скали, не пропасти и върхове. Клони!

Краката му се подкосиха и той почти рухна на земята, заровил лице в дланите си. Съдбата си правеше някаква нелепа шега с него. Това не можеше да бъде истина, в света нямаше подобни дървета!

В света? Да, няма – потвърди студена като нож мисъл и по гърба на Борис пробягаха тръпки. А в друг свят?

Нещо в него се съпротивляваше срещу мисълта за друг свят. Може би е сън, наивно се помъчи да се убеди той, и с чувството, че върши нещо нелепо прищипа с нокти кожата от обратната страна на дланта си. Болката беше истинска, но наоколо не се промени нищо. Борис въздъхна и се изправи. Мимолетната надежда, че вижда всичко това насън, се разсея.

След първоначалното потресение сега му беше по-леко да се вгледа надолу и отблизо да оцени истинските мащаби на Дървото. Най-близкият клон беше стотина метра по-ниско и от положението, в което се намиреше, Борис можеше да види

само едната му заоблена страна, покрита е дървета и храсти. Двата клона вървяха почти успоредно, но докато неговият плавно се спускаше, долният се издигаше нагоре. Помисли си, че има смисъл да продължи напред – ако и по-нататък нещата оставаха без промени, имаше вероятност двата клона да се съберат.

Докато крачеше по-нататък, мислите му безпомощно се въртяха в затворен кръг. Добре, рано или късно щеше да стигне подножието на Дървото, макар че предпочиташе да не се спира върху подробностите на това дълго спускане. Още отсега знаеше, че то едва ли ще бъде леко и приятно. Но не можеше да избегне най-важния въпрос. Какво щеше да прави после? Накъде да тръгне в този странен, непознат свят?

Тъкмо това го измъчваше най-много – чувството, че е попаднал в свят, където, дори да успееш да си възвърне изгубената памет, щеше да се чувства безсилен и объркан. Нима в един нормален свят можеше да има дървета, високи десет километра, с клони, върху които могат да се разположат гори и езера – сега можеше да види по-голямата част от долния клон и дългото езеро в средата му. Нима може да има плодове, събиращи в себе си образите от миналото, за да ги върнат след часове или дни? Не, нещо беше объркано в самата основа на този свят и Борис се чувстваше изгубен, самотен като песъчинка на безкраен морски бряг.

Може би мисълта за морски бряг го накара отново да погледне настрана. Сега клонът му беше изтънял, дърветата по него бяха изчезнали и човекът можеше да погледне в другата посока, която досега оставаше закрыта. Същата гориста равнина, същите титанични дървета, същото море...

И още нещо!

В първия момент не можа да го познае, само мъчително усещаше, че вижда нещо изключително важно, с което е

свързана съдбата му. От такова разстояние блестящият метален предмет изглеждаше малък, като продълговата консервна кутия, от която някой е отделил дъното и капака. Но Борис знаеше, че всъщност цилиндърът е огромен. Сто петдесет и седем метра – изплува в паметта му. Такава беше дължината на „Галилей“.

„Галилей“... Седмият звездолет, излетял от Земята, и първият, използващ новия тип двигател, в който за гориво служеха неограничените запаси от междузвезден водород. Колкото по-висока е скоростта, толкова по-лесно става да се привличат и концентрират безкрайно разредените атоми в космическата пустота и това даваше възможност да се достигат субсветлинни скорости.

Звездолетът бе кацнал край самата вода, леко наклонен към морето, и вълните се разбиваха в единия край на корпуса му. Дори от такова разстояние личеше, че приземяването (думата „припланетяване“ отдавна бе изхвърлена от употреба като излишно педантична) не е било леко. Изглеждаше, че в последния момент балансът на двигателите е бил нарушен и „Галилей“ е започнал да се измества настрана, оставяйки зад себе си широка ивица разтопен пясък, кипнал под адския пламък на ядрените двигатели. В паметта на Борис се мярна и отмина спомен за оглушителен грохот, тресящи се стени и падане – последна отчаяна маневра на пилотите, преди наклонът да е надхвърлил критичната точка.

Това беше всичко. Всъщност от повече нямаше нужда.

Значи чужда планета, помисли той. Чужда планета, на която космонавтът Борис Дечев, контузен при кацането на „Галилей“, е попаднал в плен на непознати същества. И сега – самотен, почти напълно лишен от памет, трябва да търси пътя към спасението.

Все пак амнезията отстъпваше. Тук-там мъглата се разкъсваше и той успяваше да си припомни отделни неща. Например споровете... Колко пъти бяха спорили за това дали ще открият цивилизация и каква може да бъде тя. Обикновено надделяваха класическите възгледи. Цивилизацията може да бъде един от трите типа – изостанала от земната, развита приблизително на същото ниво или евентуална свръхцивилизация. За третия тип трудно можеше да се каже нещо определено. Смяташе се, че не биха възникнали прословутите трудности в контакта, защото една свръхцивилизация би трябвало да избере една от двете вероятни линии на поведение: или пълно безразличие – и тогава контактът би станал просто невъзможен, или интерес – при което тя, свръхцивилизацията, несъмнено би използвала огромните си възможности, за да разбере представителите на човечеството и да им помогне да я разберат, доколкото това е по силите им.

С изостаналата цивилизация нещата изглеждаха сравнително прости. Вариантите на контакт бяха два. Враждебно посрещане – за този случай се предвиждаше оттегляне и използване на скрити средства за наблюдение до натрупване на достатъчна информация и евентуален нов опит за сближаване. При този вариант, както впрочем и при дружелюбното посрещане бяха възможни хиляди особености и всички мислими и немислими ситуации бяха обобщени от земната теоретична група в том първи на обемистата „Инструкция по контакта“.

Най-сериозна изглеждаше вероятността за среща с равностойно развита цивилизация. И тук започваха съмненията.

Оптимистите поддържаха тезата, че подобна цивилизация задължително трябва да бъде миролюбива. Едно общество,

достигнало нивото на земния двадесет и първи век, твърдяха те, не може да не бъде миролюбиво. Простата логика подсказва, че в историческото си развитие всяка цивилизация рано или късно трябва да стигне до критична точка от своето развитие. В тази точка енергетичните ѝ възможности стават толкова големи, че позволяват да бъде унищожено цялото население на планетата или поне по-голямата му част. Ако социалното и моралното ниво на цивилизацията е изостанало от научно-техническото, неизбежният резултат може да бъде само един – глобална война, която в най-добрия случай би отхвърлила обществото с хилядолетия назад. Извод: на нашето ниво и по-нагоре могат да стигнат само миролюбиво настроени същества.

Не е толкова просто, разпалено отвърщаше песимистично настроеното малцинство. Ние разполагаме единствено със собствения си исторически опит и не бива да се осланяме само на благоприятния му краен резултат. Същият този опит поднася изобилни примери, които могат да внесат немалко смут в привидно простия проблем за съотношението между морално-социалното и научно-техническото развитие. А ако пренесем проблема към едно хипотетично извънземно общество, заставаме пред уравнение с милиони неизвестни. Нима е трудно да си представим една цивилизация, относително миролюбива на собствената си планета, но крайно враждебно настроена към каквито и да било пришълци отвън?

(Следва)

По стената

Фантастична повест

Любомир Николов

3

Това би могло да бъде например общество, обединено от жестока диктатура с абсолютен контрол върху производството и потреблението на енергия. Или глобално господство на някаква религия, изповядвана от цялото население със сляп фанатизъм. Или чудовищно силна ксенофобия, обхванала същества, които иначе могат да бъдат кротки и миролюбиви. Или... В том втори от инструкциите се съдържаха стотици подобни „или“, придружени от съответни препоръки. Песимистите не твърдяха, че непременно ще излязат прави, най-често те се съгласяваха, че теориите им влизат в областта на извънредно малките вероятности. И все пак, малко смутено заявяваха те, не бива да бъдем неподготвени. Прекалено скъпо може да ни струва една грешка при първия контакт.

Борис неволно се усмихна. Навярно гледката на звездолета го бе успокоила, щом си позволяваше да разсъждава за видовете контакти. Положението му си оставаше все така напрегнато, но поне знаеше какво да прави – колкото се може по-бързо да стигне долу и да се добере до кораба. Той решително закрачи напред и изведнъж спря. Някой бе извикал името му.

Обърна се, очаквайки отново да види говорещия прозрачен овал, и изтръпна от изненада и радост. След него тичаха хора! Петима на брой, облечени в оперативни костюми, и окраската на костюмите беше отрегулирана на ярко оранжево, за да се забелязва отдалече. Но сега нямаше нужда от това. Деляха ги

не повече от петдесет метра и Борис отлично разпознаваше всеки от тях – дребния Окаяма, пшеничнорусия капитан Сергиенко, мършавия Рон Дейвидсън, за който на шега казваха, че има само профил, огромния широкоплещест Густавсон и веселяка Жак Пинсон, с който бяха изиграли толкова партии шах.

Те спряха едновременно – чакаха го да се върне назад. И тласкан от избухналата в гърдите му радост, Борис се втурна към тях, без да избира пътя. В главата му пулсираше само една мисъл – край, край, край на страха и напрежението, край на неизвестността! Другарите бяха тук, те щяха да му разкажат какво се е случило, как е изгубил паметта си и защо се е озовал сам в короната на фантастичното дърво. Те щяха да му помогнат, да го свалят долу, да го отведат зад дебелиите стени на звездолета...

Нещо се заплете в босите му крака, препъна го и той полетя настрана. Тялото му се преметна един, два, три пъти. Опората изчезваше, той падаше по стръмния склон и отдолу вече нямаше нищо освен пропаст. Ръцете му безпомощно браздяха рядката трева. Неочаквано напипа жилавото стъбло на храст, израсъл отстриани на клона, и с все сила се вкопчи в него. Очите му инстинктивно се насочиха нагоре, откъдето трябваше да дойде спасението.

Видението трая само секунда или две, но му се стори, че всичко става безкрайно бавно. Петимата се бяха хвърлили напред в еднакъв нечовешки, невъобразимо мощен скок. Те летяха като изстреляни от катапулт – и Сергиенко, и Густафсон, и Окаяма, и Дейвидсън... и на два метра пред тях – Жак, усмихнатият приятел Жак.

В тези дълги части от секундата, шибнато от напрежението на смъртната опасност, съзнанието на Борис работеше на

пределни обороти, без да изпуска и най-малката подробност. То безпогрешно хвана мига, когато оранжевият костюм на приятеля Жак се пропука на гърдите и отвътре започна да се измъква тялото – все още човешко, но вече леко променено. А след още секунда чудовищната метаморфоза бе завършена. Ръцете на Жак се издължиха, превърнаха се в тънки, костеливи крайници с двойно по-дълги пръсти, а от гърдите на топчестото тяло израснаха още две – по-къси, но широко разперени, готови да хванат жертвата. Разкъсаният костюм се развяваше във въздуха, закачен за кривите, дебели крака, завършващи с грубо подобие на птичи лапи. И най-страшното беше лицето – все така усмихнатото, непроменено лице на втория пилот Жак Пинсон, прикачено върху отвратителната паякообразна фигура.

Всемогщият прастар страх от падането бе накарал Борис да направи онова, което са правили преди стотици хиляди години косматите прадеди на човека – да търси опора на всяка цена, да се закачи с нокти и зъби над смъртоносната пропаст. Но сега някъде дълбоко в подсъзнанието му се плисна вълната на също тъй древна боязън и мисълта нямаше нито сили, нито време да я преодолее. От кладенеца на родовата памет преля навън ужасът пред онова, безименното, което се спотайва в дългата нощ пред входа на пещерата, пред което безсилните първобитни хора се свиват на топка край огъня, до скимтящите кучета. Върколак, звяр, който се превръща в човек, човек, който се превръща в звяр...

Пръстите му се разтвориха.

Едва ли разумът би успял да го спаси. Борис не се и опита да мисли. Командваше го само една сила – пълният автоматизъм на тялото, придобит в безброй часове жестоки тренировки. Всъщност в главата му нямаше нищо освен

някакво смътно удивление пред собствената сръчност. Първото движение на тялото го обърна надолу и той видя под себе си дълго езеро, разляло се по повърхността на по-долния клон. Още едно извъртане – пред погледа му се мярна звярът, увиснал и с шестте си крайника върху отвесната кора. Сините човешки очи безизразно се вглеждаха подир падащата плячка.

Едва по-късно Борис щеше да разбере, че го е спасило невероятно стечение на обстоятелствата. При нормално разстояние между клоните дори водата не би успяла да смекчи достатъчно падането. Но тук те бяха съвсем близо – деляха ги не повече от тридесет метра. Борис се извъртя по котешки – с крайчеца на окото си забеляза нещо оранжево, летящо подир него, ала вече нямаше време да го разгледа – изпъна тяло и се заби отвесно в гладката повърхност на езерото.

Скокът завърши класически. Замайването от удара не му попречи да опише широка дъга над дъното и с няколко тласъка на краката да изплува нагоре. Докато си поемаше въздух, Борис отново забеляза оранжевото, което бавно потъваше на няколко метра от него, и този път веднага го позна. Това беше костюмът на „Жак“!

Гмурна се отново, с няколко мощни замаха достигна костюма и стисна плътната материя. Докато се издигаше към повърхността на водата, страхът бавно се разсейваше. Вече не беше безпомощен пред чудовищните създания. Оперативният костюм щеше да му помогне.

Като се подаде над водата, Борис отметна мократа коса от челото си и погледна нагоре. Двама от „хората“, рисковано вкопчени в отвесния склон, гледаха към него. На няколко метра от тях „Жак“ продължаваше метаморфозата си. От раменете му бяха израсли чифт ципести криле, които бавно се

разширяваха, придавайки му прилика с огромен прилеп. Със смесено чувство на ужас и непреодолимо любопитство Борис следеше като хипнотизиран невероятната промяна. Това противоречеше на всички закони на биологията, но въпреки всичко беше истина – съществата на тази планета умееха за броени минути, дори секунди да променят строежа на телата си.

С усилие на волята успя да се откъсне от удивителната гледка. Трябваше да избяга. Ако и петимата започнеха да летят, не би имал никаква надежда да се укрие от тях. С ограничените си човешки възможности едва ли щеше да затрудни лова им. Единствената му надежда беше костюмът.

Разкопча левия горен джоб и въздъхна от облекчение, когато усети под пръстите си плъзгавата повърхност на фолиото. Това парче прозрачна синтетика му осигуряваше най-добрия начин да се измъкне незабелязано от преследвачите си.

Без повече да обръща внимание на петимата неприятели, Борис разгъна фолиото и го омота около главата си, като внимаваше да остави отпред кръгчето, което се различаваше само пипнешком – беше малко по-грапаво от останалата повърхност. По ръба на пластиковия лист беше прокарано тънко шнурче. Стегна го около врата си и задържа дъх. Във въздуха фолиото беше безполезно, по-скоро би го задушило, отколкото да му помогне. Под водата щеше да бъде съвсем друго.

Високо горе, из въздуха се мярна огромна сянка – „Жак“ правеше пробния си полет. Борис потопи глава във водата, изхвърли крака нагоре и се спусна отвесно към дъното.

Тихо съскане изпълни импровизираната качулка. Фолиото, това чудо на органичната химия, усърдно изпълняваше дълга

си – с неимоверна скорост пропускаше кислорода в едната посока и изтласкваше въглеродния двуокис в другата. Отвън водата кипеше край гладката повърхност. Това също бе предвидено – навсякъде, освен по кръглото „прозорче”, фолиото имаше още едно покритие с изменено повърхностно напрежение. Грижливо подобрите му свойства създаваха непрекъснати вихри около качулката, за да се осигури постоянен приток на свежа, наситена с кислород вода.

Борис пое дъх. Обемът на качулката не беше достатъчен и фолиото залепна по лицето му, но въпреки това глътката кислород го ободри. От тренировките знаеше, че скоро ще успее да се приспособи към новия ритъм – чести, равномерни вдишвания и издишвания, почти без паузи помежду им.

Течението го влачеше към далечния дънер на Дървото. Дълбочината тук беше около четири метра – твърде малко, за да се скрие в прозрачната вода. Но като проплува малко по-напред, над главата му се плъзнаха зеленикави сенки. Широките листа на някакви водни растения покриваха повърхността, сплитаха се все по-гъсто в спасителна завеса. Борис се провря в плетеницата на дългите корени и бавно запълзя напред. Не виждаше почти нищо, ала това означаваше, че и преследвачите не могат да го видят.

Не знаеше колко време се е промъквал напред из подводния гъсталак. Дробовете му горяха от недостиг на кислород – фолиото се препоръчваше само за извънредни случаи и в никакъв случай не можеше да помогне при тежки физически усилия. Почти заслепен от изтощение, той се издигна нагоре, подаде глава над листата и дръпна шнура на качулката. Свежият, хладен въздух нахлу в гърдите му. През играещите пред погледа му искрици и мътни петна изплуваха очертанията на горния клон.

Наоколо нямаше никой.

Сега трябваше да бърза. С последните остатъци от сили той изпълзя на брега, влачейки след себе си тежкия мокър костюм, и рухна в най-близкия пухен храст.

* * *

Рим-Тим-Тука се завъртя на сплъстената постелка и откри, че му е омръзнало да лежи. Дъното на хралупата бе станало кораво и неудобно. Явно бе крайно време да смени пухената настилка. Той полежа още малко време и си представи как ще потъне в мекото топло гнездо от нов пух. Опашката му затреперя от удоволствие. Да, да, крайно време бе за смяна на постелката. Нямаше да му отнеме кой знае колко. Само да отиде до пухения храст...

Зверчето изцвърча сърдито. Пухеният храст! Ами че нали точно заради пухения храст лежеше тук, обидено на целия свят. Не му стигаше вечното съперничество на Жълтоклюн, ами сега и онзи нов досадник! На какво приличаше това? Като че светът е малък, та непременно трябва да идват във владенията на Рим-Тим-Тука.

Но обидата вече бе отслабнала. Зверчето отново си спомни с гордост за неотдашната победа над глупавата птица и неволно изпъчи гърди. Ще видят те! Нека само някой посмее отново да го безпокои! Рим-Тим-Тука е на собствена територия и има пълното право да се разхожда по нея, когато му хрумне.

Той решително се надигна, подаде глава от хралупата и се огледа. Всичко изглеждаше спокойно. По полянката не се мяркаше жива душа, само няколко малки среброкрилчета пърхаха над цветята. Нека си пърхат, реши Рим-Тим-Тука. Той не е като някои, дето закачат по-дребните животинки.

Измъкна се навън, спусна се долу и отново закричи по правата пътечка сред тревата. Мимоходом погледна към

ягодовите гъсталаци. Двете черни пера си бяха на мястото и напомняха за великото сражение.

Като се подкрепи набързо с няколко сладки плода, Рим-Тим-Тука продължи през папратите и след малко спря пред пухения храст. Разгърна го боязливо, но от досадника нямаше и следа. Навярно бе избягал, изплашен от злата участ, сполетяла Жълтоклюн.

С опит, придобит от години насам, зверчето се гмурна в мекия пух и започна да прегризва тънките съединителни жилки. Когато привърши, бе успяло да откъсне от храста огромна сива топка. Сега предстоеше най-трудното. Рим-Тим-Тука се отдръпна, засили се и подскочи. Меката пружинираща маса се сви под тялото му, но изпъкна настрани. С дясната лапа зверчето дръпна единия край под корема си, захапа другия и продължи да се бори, докато най-сетне постигна целта си. Всичкият пух бе свит на плътен вързоп притиснат към коремчето му.

Балансирайки неловко, Рим-Тим-Тука се изправи на крака. С двете си лапи и брадичката стискаше здраво пухената топка. Крачеше бавно и предпазливо – ако изпуснеше товара си, щеше да изгуби още много време и усилия, докато отново пресова мекия пух. Цялото му внимание бе насочено към пътеката и затова забеляза нападението, когато вече бе твърде късно.

Отгоре стремително връхлетя голяма черна сянка, яки нокти стиснаха врата му и земята изчезна изпод краката на Рим-Тим-Тука. В ушите му гръмовно отекна възторженият грак на Жълтоклюн.

Вцепенено, зверчето гледаше с широко разтворени очи как тревите и храстите остават далече долу. После се издигнаха и над короните на дърветата. Летяха с огромна скорост към

изпълнените с незначителни заплахи далечни територии, в които Рим-Тим-Тука никога не бе стъпвал, само бе чувал фантастични разкази за края на клона. И ето че сега със собствените си очи можеше да види как клонът свършва. Нататък се разкриваше бездна, само някъде далече долу се зеленееха дърветата по друг клон.

„Кроа!“ – злорадо изкрещя Жълтоклюн и разтвори нокти.

Рим-Тим-Тука полетя надолу като камък. Очакваше го сигурна гибел. Брадичката му затрепери, отпусна се и пухената топка се разпери като сиво облаче. Нещо дръпна лапките му нагоре, но Рим-Тим-Тука само още по-силно стисна нокти. Не разбираше нищо. Преди секунда изглеждаше, че ще продължи да пада, докато срещне препятствие, а сега изведнъж се оказваше увиснал почти неподвижно във въздуха. Какво ставаше? Как можеше една нищо и никаква пухена топка да се превърне в сигурна опора?

Навярно все пак беше гениален, защото ненадейно си припомни колко бавно падат парченцата пух. А щом е така, значи и всеки, който се хване за тях, ще пада бавно. Не ще и дума, нужно е да бъдеш много мъдър, за да се разхождаш с пухена топка в лапките, та да се предпазиш от всякакви нещастия.

Бавно се спускаше все по-надолу. Отначало се боеше, че ще падне в разкрилата се река, но лекият вятър го отвя настрана. Импровизираният парашут хлътна между короните на крайбрежните дървета и плавно спусна зверчето на тревата.

Наоколо се издигаха непознати храсти, гигантски дънери надвисваха над Рим-Тим-Тука. Светът бе необятен и чужд.

Мократа пухена дреха се бе превърнала в лепкав сив парцал. Борис я смъкна и опита да се заеме с комбинезона. Синтетичната материя беше грубо разкъсана отпред, откъдето се бе измъкнало промененото тяло на „Жак“. Нищо, това лесно можеше да се поправи. Оперативните комбинезони се изработваха от самозарастващ материал. Трябваше само да съедини разкъсаните краища и да ги докосне с активатора.

Той порови из джобовете, намери активатора и опита да закърпи костюма, но работата не вървеше. Пухът го обкръжаваше от всички страни, пъхаше се между пръстите му, проникваше по разкъсаните места. След няколко неуспешни опита Борис се отказа. Трябваше да излезе на открито, тогава щеше да се справи за две-три минути. Но засега предпочиташе да остане в прикритието на пухения храст. Чудовищата навярно продължаваха да го търсят и колкото по-рядко се показваше навън, толкова по-добре.

Изтегна се удобно и започна да проверява съдържанието на джобовете. Най-последно му бе провървяло. Оперативният костюм съдържаше пълен комплект от снаряжението, което всеки космонавт трябваше да знае наизуст:

– ляв нагръден джоб – санитарен пакет с превързочни материали и комплект антивирусни, антибактериални и антимикотични средства, фолио за подводно дишане;

– десен нагръден джоб – миниатюрна, но достатъчно мощна радиостанция със захранване, предвидено за 280 часа непрекъснатата работа;

– ляв раменен джоб – сгъваема дестилираща чаша, комплект универсални филтри и малък дезинфекционен пакет;

– десен раменен джоб – тридневен запас от кондензирана хранителна маса;

– колан – отляво калъф с универсален нож, отдясно кобур с тридесетзаряден бластер; в масивната тока – барабан със сто метра карбинова нишка, издържаща натоварване до 700 килограма;

– ляв бедрен джоб – сгъваема дуропластова котва, активатор за самозарастващия материал;

– десен бедрен джоб – фенерче, четири сигнални ракети, дозиметър.

Ръкавиците и обувките също бяха от специален материал, който под влиянието на слаби електрически импулси можеше да променя дебелината, твърдостта и размерите си. Прикрепеният на глезена регулатор на подметките имаше седемнадесет степени – от „котки“ за заледена повърхност до широки „тенисни ракети“ за придвижване по блата и рохкав сняг. Липсваше само шлемът с очилата за нощно виждане, но това не беше чак толкова сериозно.

Борис извади радиостанцията и я включи на корабната вълна. Мигновено се раздаде тих, тревожен глас:

– ...да ви търсим. Борис Дечев, вие се нуждаете от помощ. Ако ни чувате, обадете се или подайте сигнал. Ние продължаваме да ви търсим... Борис Дечев, вие се нуждаете от помощ. Ако ни чувате, обадете се...

Той стисна зъби и изтегли насочената антена на пеленгатора. Завъртя радиостанцията на всички страни и след малко разбра откъде идва предаването. Антената сочеше почти право нагоре.

Натисна бутона и монотонният глас на капитан Сергиенко замлъкна. Така... Поне едно беше ясно – чудовищата умееха не само да копират човешкия облик, но и да използват човешката техника. Борис повдигна костюма и се вгледа в металния нагръден знак. На бял фон се синееха двете земни

полукълба, под тях имаше надпис: „Звездолет „Галилей“. Космонавт-изследовател Жак Пинсон.” По гърба му пробягаха тръпки. Досега не бе мислил какво означава попадането на този костюм в ръцете на чудовищата. Жак... Рон Дейвидсън... капитан Сергиенко... Густавсон... Окаяма... А може би и други? Какво бе станало с тях?

Прибра радиостанцията, отвори кобура и внимателно провери зарядите на бластера. Всичко изглеждаше наред. Борис помисли малко, извади три от енергийните капсули и ги сложи в нагръдния джоб при санитарния пакет. Каквото и да става, нямаше да им се даде жив за втори път. Достатъчно бе да дръпне предпазителя и капсулата щеше да го унищожи заедно с нападателите.

Полежа още малко, но усещаше как го изпълва все по-силно нетърпение. Оперативният костюм бе променил всичко. От безпомощен беглец се превръщаше в космонавт. Знаеше, че положението му е почти безнадеждно, но сега можеше да се бори. И ако все още имаше живи хора на борда на „Галилей“, рано или късно щеше да се добере до тях. А ако бяха пленени... е, тогава щеше да ги освободи или да загине. Все едно, сам не би могъл да управлява огромния звездолет.

Накрая Борис не издържа. Изпълзя от пухения храст и се промъкна напред в гъсталака, под някакви огромни листа, напомнящи земните репейи. Сръчно съедини разкъсаните краища на костюма и прекара по тях активатора. После бързо се облече и изведнъж се почувства силен, почти непобедим. Беше готов да действа и нетърпението се разливаше в леки тръпки по ръцете и краката му.

(Следва)

По стената

Фантастична повест

Любомир Николов

4

Но не биваше да бърза. Той седна и се помъчи спокойно да обмисли предстоящите си действия.

Нещо докосна бедрото му. Той трепна, протегна ръка към кобура, после се разсмя. Дребно топчесто животинче с кафява козина се мъчеше да се изкатери по костюма. Борис небрежно го бутна настрани. То обидено изцвърча и отново се върна към него. Заинтригуван, човекът го остави на мира. Зверчето се изкачи на десетина сантиметра, не успя да се удържи, пак се плъзна надолу, но не изостави опитите, докато най-сетне достигна празния коремен джоб и удовлетворено се пхна в него.

Борис посегна да го извади оттам, сетне сви рамене и отпусна ръка. Поне щеше да си има спътник в това опасно спускане. Докторите от „Галилей“ едва ли биха се зарадвали на решението му – препоръчваше се извънредна предпазливост при общуването с местните форми на живот, – но в сегашното положение можеше да си позволи да пренебрегне инструкциите. Не вярваше животинчето да е преносител на някоя заразна болест. Изглеждаше чисто. Пък и вече достатъчно бе нарушил санитарните норми.

Той обърна гръб на реката и като се прикриваше между храстите, тръгна напред.

Този клон бе по-голям от горния, но също като него напомняше грижливо поддържан парк. Тук-там проблясваха странните кръгли езерца. Високата трева меко шумолеше край

краката на човека. В сянката на дърветата растяха големи бели цветя, разпръскващи тежък сладникав аромат. Наклонът бавно се увеличаваше. Растителността оредя и далече вляво Борис зърна титаничния масив на дънера. Някъде там реката се изсипваше надолу и чезнеше сред зеленото море на дърветата. Над пенестата струя сияеше дъга.

Като отрегулира обувките на положение „котки“, Борис продължи по наклона. Малко по-нататък се наложи да си помага и с ръце. Размърда пръсти и от ръкавиците послушно изпълзяха стоманени нокти. Вкопчвайки се в меката почва, той пропълзя още надолу. Погледна към бездната. Всичко беше наред – под този клон имаше още един.

Прибра ноктите на лявата ръка, извади от джоба котвата и ловко я прикрепил към карабиновата нишка. Заби острието в почвата и дръпна. Котвата поддаде. Тогава Борис изпълзя по-нагоре. Корените на едно младо дръвче му осигуриха здрава опора. Закачи котвата сред тях, смени настройката на ръкавиците и нагласи барабана за размотаване с половин метър в секунда.

Бавно отстъпи назад. Нишката го дръпна, после барабанът в токата се завъртя с нужната скорост. Още крачка, две... Опората под краката му изчезна и той увисна във въздуха, като се придържаше с ръце за почти невидимата нишка, която без ръкавиците би разрязала дланите му до костта. Комбинезонът се изпъна, стегна се около бедрата му. Отгоре клонът плавно се отдалечаваше. Борис отново усети тръпнешното чувство на страхопочитание пред размерите на Дървото. Не можеше да сравни тая напукана сиво-кафява грамада с нищо освен с астероид, увиснал сред черния безкрай на Космоса. Но докато мъртвите скални парчета изглеждаха нищожни в своята безжизненост, Дървото,

напротив, носеше на плещите си живота и от това ставаше още по-могъщо.

Спускаше се от клон на клон като микроскопично паяче. Гората отдолу идваше все по-близо, короните на дърветата се разделиха и го погълнаха. След половин минута краката му усетиха твърда опора. Той отпусна барабана и трикратно натисна бутона на токата. По нишката пробяга сигнал и високо горе зъбците на котвата се прибраха в гнездата си. Борис се отдръпна и зачака. След малко котвата профуча през листата и тупна долу. Той нави нишката и се запъти към ръба на клона. Ако всичко вървеше добре, спускането можеше да стане сравнително бързо.

* * *

Надеждите му се оказаха прибързани. Този път от подолния клон го делиаха около сто и петдесет метра.

Борис въздъхна, изкачи се обратно по наклона и тръгна към дънера. Навярно имаше и по-близки клони, но те вървяха в друга посока. Нямаше друг изход, освен да се спусне по стъблото на Дървото.

За миг в душата му налетя чувството за самота и за да го прогони, той докосна с ръка джоба на корема си. Зверчето леко се размърда под пръстите му.

А Рим-Тим-Тука в просъница помисли, че нещата се уреждат чудесно. Колко умно беше измислил всичко! Големият досадник явно бродеше насам-натам и рано или късно щеше да мине през неговата територия. Оставаше да чака...

Дърветата се съгъстяваха. Клонът се издигна нагоре и изведнъж отсреща се появи колосалната стена на дънера. Борис се приближи плътно до нея, заби котвата и започна да се спуска, като се отблъскваше с крака от грапавата кора.

Вече няколко минути се спускаше, когато кракът му изведнъж изгуби опора и хлътна някъде навътре. Борис се вкопчи с нокти в стъблото и погледна надолу. Висеше над отвора на голяма хралупа. Предпазливо пропълзя по кората и се вмъкна вътре. Тук можеше да си почине, преди да продължи слизането. Той откачи котвата, изчака я да прелети край отвора и я издърпа.

Подът и стените бяха от гладко, сякаш полирано дърво. Навътре хралупата се разширяваше. Вместо очаквания мрак я изпълваше бледо сияние, долитащо отдалече. Борис се поколеба. Усещаше, че тази светлина крие заплаха, ала любопитството му надделя и той бавно тръгна навътре. Острите зъбци на подметките му се забиваха в мекото дърво. Сиянието приближаваше и след малко той видя какво го излъчва – целият таван на тунела бе обвит от светещите стъбла на някакво странно пълзящо растение. Подът стана по-мек, като че застлан с плътен килим. Борис се наведе и огледа покритието. Не беше килим – напомняше по-скоро нещо средно между трева и животинска козина.

Цял изтръпнал от лошо предчувствие, той продължи в тунела. Живата мрежа по тавана светеше все по-ярко. Някъде напред в стените проблясваха сребристи овални петна. Това напомняше... Врати? Да, врати! Прикриваха ги завеси от тънки трептящи нишки. Къде бе виждал подобно нещо?

Още преди да осъзнае спомена, той вече тичаше назад, към светлия отвор. Заби котвата в пода край изхода, завъртя регулатора на два метра в секунда и бързо се плъзна край кората на дънера. Сега знаеше къде е попаднал. В тези хралупи живееха чудовищата!

Огромното стъбло изведнъж се бе превърнало в гнездо, изпълнено със смъртоносна заплаха. Досега не бе обръщал

внимание на безбройните хралупи осеяли грапавата кора. Те изглеждаха толкова безобидни – без стълби и перила, отворени направо към пустотата. От човешка гледна точка нямаше нищо по-непригодно за вход в жилище. Но само от човешка гледна точка... Нима се нуждае от изкуствени приспособления, от стълби и асансьори едно същество, което за минута може да се превърне в птица?

Град, помисли Борис. Грамаден жив град – и аз пълзя като мравка по стените му, където всеки може да ме види.

Краката му опряха в неравната повърхност на следващия клон. Той откачи котвата, нави карабиновата нишка и потъна в прикритието на гората. Знаеше, че вече не ще има смелостта да се приближи към дънера.

Сенките наоколо се сгъстяваха. Вечерта настъпи бързо, почти изведнъж. В полумрака светеха само плодовете на кристалните храсти – онези, които показваха деня. Борис извади фенерчето, ала тесният жълтеникав лъч почти не му помагаше да избира пътя. Нямаше смисъл да броди слепешката из непознатата гора – рискуваше да се повтори днешното падане. С тази разлика, че едва ли щеше да му провърви за втори път.

Спря в края на широка поляна. Вече бе достатъчно далече от стъблото и можеше да пренощува тук, между дърветата. Запита се дали е успял да избяга от преследвачите, но така или иначе нищо не можеше да се промени. Безсмислено би било да се лишава от сън – утре го чакаше тежък ден.

Внезапно усети, че трябва да запали огън. Не заради студа. Макар че ставаше хладно, костюмът поддържаше температурата на тялото му, а при нужда можеше да включи и отоплителната система. Не и заради заплахите на нощта. Огънят по-скоро би привлякъл чудовищата. И въпреки това

беше съгласен да поеме риска, само и само да прогони нощната самота с ярките пламъци.

Няколко минути по-късно той седеше край буйния огън и дъвчеше блокче концентрат. Зверчето в джоба му се събуди, подаде муцунка, благосклонно прие част от вечерята му и отново изчезна.

Вятърът зашумя в короните на дърветата. Наблизо из тревата пробягваха дребни животинки, понякога спираха и пламъците проблясваха в лъскавите им очи.

Чужд свят, помисли Борис. Заплашителен, странен... и в същото време толкова подобен на Земята. Еднаква атмосфера, почти еднакви гори, обикновена трева...

Но чуждото беше навсякъде, то не му позволяваше да забрави къде се намира. В тъмнината светеха дневните плодове на кристалните храсти. Без да става, той протегна ръка към най-близкия. Тежката топка се отдели от клона с тих звън. В дълбочината на кристала сияеше слънчев ден, полюшваха се зелени треви, искреше водата на близкото кръгло езерце. Две неясни фигури притичаха в сянката на дърветата, приближиха се...

Борис изохка и притисна лице към кристала. Фигурите идваха все по-близо – бели, стройни, красиви фигури на момиче и момче, хванати за ръка. Те минаха край храста и изчезнаха. Борис трескаво завъртя кристала, зърна ги, изгуби ги, отново ги откри. Сега ги виждаше в гръб. Момичето и момчето продължаваха да тичат, но нещо ставаше с голите им плещи. Кожата се издуваше, удължаваше се, покриваше се с израстъци. Неволно задържал дъх, той видя как израстъците за броени секунди се превръщат в криле – отначало малки, после все по-дълги, докато се провлачиха по земята. Ето, двамата стигнаха до края на клона, хванати за ръце се хвърлиха напред и полетяха като огромни бели птици.

Повече не ги видя. Напразно въртеше кристалния плод – навсякъде бе само пустата слънчева поляна. Момичето и момчето бяха изчезнали в небето.

Ами ако това е Земята, запита се той. Ако не помня нищо за полета, ако сме се върнали след четири или пет века и за това време човешката цивилизация е избягала далеч напред – чужда, страшна и непонятна за нас, изгубените варвари...

Ала луната, която изгря над тъмните корони на дърветата, говореше друго. Това не бе познатата земна Луна – мека и жълтеникава, изпъстрена със сивите очертания на морета и кратери. Високо горе, сред звездите висеше ослепително ярко бледосинкаво кълбо – малка планета със свои океани, с атмосфера, с белите воали и вихри на облаците. Дали сме кацали на нея, запита се Борис. Или може би направо сме се спуснали тук, за да срещнем страшните обитатели на тези невъобразими дървета.

Поляната сега се виждаше ясно, като огряна от неонova светлина. В Другия ѝ край стърчаха високи гъби с плоски кръгли шапки, напомнящи масички на изоставено лятно кафене. Някакво животно се размърда между тях. Борис стисна бластера, но животното се приближи и той видя, че няма от какво да се плаши. Беше неголямо и старо – движеше се с несигурни, треперливи крачки. Прошарената му сплъстена козина се влачеше по тревата, закриваше муцуната, на която личаха само две примижали очи и влажен черен нос. За разлика от земните животни това не се изплаши от огъня, а седна край него и с удоволствие подложи гръб на топлината.

Цвърченето стресна Борис. Той наведе очи и видя, че зверчето отново се е показало от джоба му. Другото животно размърда глава, присви очи и се вгледа по посока на звука. Сетне издаде някакви странни, скърцащи звуци. Зверчето се

оживи, бързо се спусна по комбинезона и без да спира да цвърчи, изтича към новодошлия. Рошавата муцуна се приведе надолу и двете същества започнаха някакъв неразбираем оживен диалог. Тонът се повиши спадна, отново се повиши. Най-сетне гостът с пъшкане се надигна и закуцука назад. Зверчето го последва. След малко странната двойка изчезна в сенките на храстите.

Борис опита да се усмихне иронично, но не успя. Отново бе сам, а макар че не искаше да си го признае, само за няколко часа бе успял да се привърже към дребното, смешно създание, свито в джоба му.

Измъкна тръбичките, скрити в гънките на раменете, и наду въздушните възглавници по гърба на костюма. Бяха предназначен за случаи на дълго плуване, но сега щяха да му послужат вместо дюшек. Изтегна се край огъня, издърпа под главата си широката надута яка и се опита да заспи.

Сънят не идваше. Луната грееше право в лицето му като син театрален прожектор. Едри светещи насекоми танцуваха сред дърветата като облаци от искри. Отвсякъде долитаха звуците на нощната гора – шумът на листата, нечия далечна песен (на звяр или на птица?), едва доловимото промъкване на дребни телца сред тревата. Хладният вятър носеше солен морски аромат.

Загледан в ярките звезди, Борис се запита дали някога отново ще види Земята.

* * *

Дългопаметният се порови из хралупата си, измъкна отвътре шепа сушени сини ягоди и ги подаде на Рим-Тим-Тука. После се отпусна на земята и облегна гръб на дървото. Главата му се заклати бавно. Рим-Тим-Тука гризеше ягодите, без да усеща вкуса им. Никога не бе излизал нощем и сега се

чувстваше самотен и уязвим сред неясния синкав полумрак, изпълнен с черни сенки.

– Жълтоклюн, казваш... – неясно изфъфли Дългопаметният.

– Жълтоклюн, Жълтоклюн! – изцвърча зверчето.

– Не знам, не знам... Не съм чувал за такъв. Сигурно е някъде далече нагоре.

Рим-Тим-Тука унило поклати муцунка. Не знаеше колко далече нагоре е неговата полянка, но му се струваше, че целият свят го дели от нея. А в лунната нощ светът изглеждаше необятен и студен.

– Слушай добре и запомняй – продължи Дългопаметният. – Мисля, че ще е най-добре да останеш при мен за няколко дена. Аз ще разпитам другите Дългопаметни. Рано или късно ще разберем откъде идваш. Научим ли, все ще намерим начин да те върнем там.

– Ама аз имах по-добър план – възрази Рим-Тим-Тука.

– Знам, чух го вече. Глупав план! Онзи там няма да ти помогне. Той бяга надолу, само надолу. Търсят го Големите. Разбра ли сега?

– Не! – упорито изцвърча Рим-Тим-Тука.

– Големите го търсят – повтори Дългопаметният. – Те скоро ще го настигнат.

– Няма да го настигнат! Той е силен, ловък, знае как да се прехвърля от клон на клон като паяк!

– Ще го настигнат, още утре ще го настигнат. Ей сега ще съобщя на останалите да им предадат, че е тук.

Зверчето настръхна от огорчение и разочарование. Беше се надявало на помощ, а вместо това Дългопаметният искаше да провали умния му план. И какво излизаше? Че досадникът не е никакъв досадник, а изгнаник като него, преследван от някакъв свой Жълтоклюн. Не, да става каквото ще, Рим-Тим-Тука нямаше да се откаже от приятеля си!

Той решително остави сушените ягоди сред тревата и стана.

– Ще съобщя, ще съобщя – унесено фъфлеше Дългопаметният. – Те ще дойдат и ще им го покажа в кристалните плодове... Чакай, къде отиваш, глупаво същество? Чакай! Нали ти обясних...

Но Рим-Тим-Тука вече се отдалечаваше, без да обръща внимание на задъханите му викове. Дългопаметният въздъхна, пропъзля в хралупата си и след малко отвътре прокънтяха ударите на сигналното барабанче.

Звездите бяха изчезнали. Синкавочерни облаци, огрени по краищата от превалящата луна, бързо пълзяха по черния небосвод. Но вятърът бе високо горе. Тук, в гората, бе настъпила абсолютна, тежка тишина. Не помръдваше нито лист. Отдалече като тихо съскане долиташе шумът на прибоя и заедно с него идеше влажният, солен дъх на море.

Странно вцепенение бе обхванало лежащия човек. Не усещаше тялото си, не разбираше дали наистина е отворил очи, дали вижда всичко това наяве, или просто се е унесъл в сън, неразличим от действителността. Не мислеше за нищо. Не можеше да помръдне. Просто лежеше и гледаше към небето.

Нещо сияйно и бяло се мярна високо горе, разпери криле и полетя косо по вятъра като огромна бяла чайка, окъпана в лунните лъчи. В нощта се плъзна далечната песен на птицата – протяжна и нежна, удивително човешка, като примамлив глас на сирена, протягаща ръце към изгубения мореплавател от своето самотно островче. Унесен в нея, Борис бавно потъваше в провала на съня и с безразлично учудване виждаше все по-неясно как тя се спуска към него, разцепвайки вятъра – прекрасно и страшно белокрило видение.

Потъна в безпаметство... и като че отново се събуди. Наоколо се простираше все същата синкава нощна поляна, все същите черни дървета възправяха в небето тежката си завеса. Облаците бягаха по звездния свод и луната ту се криеше зад тях, ту изсипваше като призрачен порой ярките си лъчи. Настъпила бе пълна, някак нереална тишина.

– Хей...

Тих глас. Почти шепот. Но в безмълвието на гората той изпълни поляната, плъзна се над спящия и го погали с меките си, дълбоко кадифени нотки.

Погледът му се стрелна по пустата поляна, издигна се нагоре – и там, сред клоните на най-високото дърво зърна...

Отначало му се стори, че вижда жена. Жена с черна, блестяща коса до раменете, обвита в пухкави бели одежди. Бялото около нея се раздвижи, откри голите рамене, малките стегнати гърди, сетне и тялото по-надолу...

Сърцето му бясно удари в гърдите, избухна сред страх и въртележка от неясни, напрегнати мисли. Искаше да скочи на крака, да грабне бластера и да стреля в чудовищното видение.

– Спокойно! – тихо и властно изрече мекият глас.

Мускулите му се отпуснаха. Сърцето отново биеше бавно и размерено.

– Ти спиш – каза гласът. – Разбираш ли? Спиш, спиш, спиш и това е само сън.

– Разбира се – съгласи се той, вкопчвайки се в спасителната мисъл. Не чуваше гласа си и това още веднъж го убеди, че сънува. Сега можеше без тревога да разгледа съществуването сред клоните и с отвлечено, почти лениво любопитство разбра какво е то.

Сфинкс!

Сфинксът, митичното същество отпреди хилядолетия, оживяваше в съня му. Женска глава и женско тяло до кръста,

тяло на лъвица надолу и огромни бели криле, които се разперваха все повече и повече, докато съществото леко се плъзна от клона, описа широка дъга из въздуха и се спусна в тревата край едва мъждукащите въглени на догорелия огън.

– Сън – глухо повтори Борис. – Само сън...

Крилете се събраха и бързо започнаха да се смаляват. След десетина секунди не бяха нищо повече от украшения над гърба на приклепналия по котешки сфинкс. Лунната светлина матово лъщеше по женското тяло. Тъмните изтеглени очи гледаха лежащия човек сериозно и замислено, в изпъкналите египетски устни се криеше едва забележима усмивка.

– Коя си ти? – безмълвно запита Борис. – Какво искаш?

Сфинксът повдигна лапа пред лицето си, бавно измъкна острите си нокти от възглавничките им, огледа ги и отново ги скри.

– Коя съм аз? Мислех, че знаеш. Хищница... – Усмивката се разшири, разкривайки равни и бели, удивително човешки зъби. – Искам да те разкъсам. Не забравяй, Борисе. Искам да те разкъсам – и рано или късно ще го сторя.

– Защо? – неволно изохка той.

– Защо ли? Виж, това е по-умен въпрос. Помисли, приятелю. Може и да си отговориш. Но бързай, бързай, докато още си жив, защото аз съм по дирите ти.

(Следва)

По стената

Фантастична повест

Любомир Николов

5

Тя се обърна и през отново натегналата в клепките му мъгла Борис видя как в мрака се отдалечава нежният бял гръб с броеницата на гръбнака и острите лопатки, а под него – гъвкаво животинско тяло с бели лебедови криле.

Повече не сънува нищо.

* * *

Събуди се изведнъж, бодър и свеж. По цялото му тяло като поток се разливаше нова сила. Утрото бе мъгливо и хладно, но в плътния костюм не усещаше студа. Протегна се, седна и се огледа. Влажна сива пелена закриваше дърветата. Тревата тегнеше от мътно-сребриста роса. Забързано, в надпревара чуруликаха невидими птици.

Внезапно Борис трепна и настръхна въпреки топлината в костюма. Край лявата му ръка лежеше купчинка лимоненожълти кръгли плодове!

И още преди да помисли за нощните си страхове, той се разсмя с облекчение. Оставяйки зад себе си тъмна диря, през тревата се задаваше зверчето, като търкаляше пред себе си още един от плодовете.

Рим-Тим-Тука бе направил избора си.

Животинчето спря край купчинката и настойчиво зацвърча, сочейки ту човека, ту плодовете.

– Благодаря, приятелю – кимна Борис.

Взе един плод и го ухапа предпазливо. Навярно заради цвета очакваше да е кисел, но под тънката жилава ципа

имаше сипкава гладка маса с вкус на пъпеш. Животинчето го огледа с черните си очички, доволно кимна и на свой ред се зае със закуската.

Когато привърши, Борис стана и се запъти към близкия кръгъл извор. В сянката на надвисналия храст водата се превръщаше в огледало и той отново видя лицето си. Вчерашният напрегнат ден, изглежда, му се бе отразил добре. Макар и брадясало, лицето му имаше съвсем човешки вид, дори белегът като че бе намалял.

Напи се, наплиска лицето си със студена вода и се обърна. Зверчето миеше муцунката си с лапки. Борис се усмихна, наведе се да огледа още веднъж лицето си и замръзна.

На мекия пясък край малкото езерце тъмнееше дълбок отпечатък от лъвска лапа.

Той притисна очите си с пръсти, после отново се вгледа в следата. Сън и действителност се смесваха в съзнанието му. Истина ли беше нощната среща? Или просто бе усетил приближаването на хищника в мрака и дремещият разум го бе изтълкувал посвоему? Не знаеше и като че нямаше сили да мисли за това. Тласкан от смътната, неоформена тревога, Борис се върна към пепелта от снощния огън, прибра животинчето в джоба си и тръгна към края на клона.

Короната на Дървото се губеше сред валмата утринна мъгла. Надолу не се виждаше нищо освен неясна сива пелена. Борис обърна гръб на дънера и закрачи напред. Трябваше да открие по-долен клон.

Откри го едва след половин час. Тук клонът, на който се намираше, бе изтънял – имаше диаметър само три-четири метра. Едно от разклоненията му отиваше наляво и надвисваше над някакъв тъмен масив сред мъглата. Борис

продължи нататък, разперил ръце, за да запази равновесие. Долу наистина имаше клон, но не точно под него, а настрани.

Знаеше, че поема риск. Никакви ръкавици нямаше да му помогнат да се изкатери обратно по карбиновата нишка, ако не успееше да стигне до целта. Но вече бе изгубил твърде много време, за да се връща. Като си помагаше с ръце, той продължи напред, докато клонът започна да се огъва под тежестта му. Нагласи барабана на размотаване с тридесет сантиметра в секунда – предпочиташе да се спуска съвсем бавно. Заби котвата в жилавата кора, опита дали държи здраво, после увисна на ръце и се отпусна.

Обхващаше го странно чувство на нереалност. Нишката почти не се забелязваше и той като че висеше без опора над мъгливо море, откъснат от света. Неясните очертания на съседния клон едва забележимо пълзяха нагоре. Зверчето се показа от джоба, огледа негостоприемния свят, потръпна и отново се скри.

Една минута по-късно Борис натисна бутона на токата и спускането спря. Като се придържаше с ръце за нишката, той размаха крака и отначало бавно, после във все по-широка дъга се залюля над мъгливата бездна. Клонът отсреща се очерта съвсем ясно – крив и тънък сух израстък, който постепенно се разширяваше. Ето, вече бе досами него. Отново се отдалечи... Борис изчака следващото приближаване, изкара ноктите на ръкавиците и изведнъж се хвърли напред. Клонът изпращя под тежестта му и бавно се пречупи, но човекът бе успял да отскочи още един метър напред.

Висеше, забил нокти в сухото дърво, праметнал десния си крак през клона, и виждаше как долу отчупеното парче изчезваше в мъглата, разперило вейки, сякаш за да потърси

опора. Равновесието му бе несигурно. Нишката го дърпаше настрани. Залепнал за гладката, излъскана от ветровете опора, той предпазливо прибра ноктите на лявата ръкавица, отпусна ръка и освободи барабана. После бързо пропълзя напред. Клонът се разшири, сля се с друг, по-дебел. Вече беше в безопасност. И едва сега някъде далече долу се раздаде приглушеният трясък на строшено дърво.

Седя неподвижно, докато се отпуснаха мускулите му, разтърсвани от нервни тръпки. После освободи котвата, изтегли я и предпазливо продължи напред, към главния клон.

Малко по малко мъглата се разсейваше. Очертанията на Дървото изплуваха високо горе като сводове на титаничен храм – най-големия храм на живота в цялата Вселена. Храм, изпълнен със загадки, с красота и непонятна жестокост. Борис спря, обърна лице нагоре и за пръв път истински осъзна величието на това колосално растение. Грандиозно и безразлично, то го обграждаше отвсякъде – отгоре, отдолу, отстрани, изпълваше небето, засенчваше земята в радиус от много километри, впиваше мощни корени в гранита.

Това бе прекалено много. Той откъсна очи от короната и побягна през ниските храсти. Напред, по-далече от откритото пространство, към гъсталака от обикновени дървета, където отново щеше да се почувства в безопасност.

И в този миг го пресрещна сфинксът.

Мощното тяло с разперени бели криле изскочи измежду зеленината на по-горния клон и полетя в стръмно, неудържимо пике срещу тичащия човек. В мислите на Борис се мярна сцена от някакъв забравен документален филм – орел се спуска над вцепенен, притиснат към земята заек. Не бе усетил кога е спрял. Тялото му бе като вкаменено. Впил поглед в четирите протегнати напред лапи с разперени нокти, той

стоеше неподвижно и усещаше само мъчително бавния ход на секундите.

После времето изведнъж избухна и сфинксът бе съвсем близо, но ръката на човека летеше още по-бързо, отметна капака на кобура, стисна заоблената дръжка на бластера и го измъкна навън. Оставаше само секунда. Ноктите се разпериха още повече. Пръстът легна на спусъка. Дулото се надигна.

Отново го спаси автоматизмът, превърнат от безконечните тренировки в негово второ аз. Цялото му внимание бе погълнато от лицето на сфинкса – невероятно красиво бяло лице с тънки извити вежди, бадемовидни черни очи и насмешливо изкривени изпъкнали устни. Но тялото му реагира с безпогрешен изстрел от бедро. Ослепителен огнен лъч излетя от дулото на бластера. Гореща вълна блъсна лицето на Борис и през притворените си клепки той зърна как едното крило на сфинкса се сгърчи и почерня. Въздухът се изпълни с остър дъх на озон и мирис на изгорели пера. Хищницата прелетя над човека, отмина ръба на клона и се изгуби найде надолу.

Дълго стоя неподвижно, стиснал бластера в отпуснатата си ръка, и гледа натам, където бе изчезнал сфинксът. Кой знае защо си припомни, че древногръцката дума „сфинга“ е от женски род. За момент се замисли как е по-правилно да нарича преследвача си – „той“ или „тя“, и едва не се разсмя. Само това му липсваше в сегашното безнадеждно положение – да се занимава с граматически проблеми. Той или тя... Все едно, опита се отново да го нападне, щеше да срещне огъня на бластера.

Обърна се и тръгна към гората.

Този ден успя да се спусне само още три клона надолу. Времето беше мрачно, ниските сиви облаци постепенно се

сляха в плътен похлупак. Запръска дъжд. Горите наоколо ставаха все по-мрачни – беше се отклонил към северната страна на Дървото, където преобладаваха високите иглолистни дървета. Малко след пладне пороят се засили дотолкова, че не можеше да различи нищо през гъстата завеса от водни струи.

Остатъка от деня прекара под огромно конусовидно дърво, напомнящо земните ели. Гъстата корона не пропускаше нито капка и земята под ниските клони беше суха, изпод дебелия килим от пожълтели иглички се излъчваше мека топлина. Облегнал глава на един дебел корен, Борис лежеше и отново се мъчеше да внесе ред в мислите си.

И тъй, биологична цивилизация. Същества, живеещи в тунели из сърцевината на огромните Дървета. Способността им да променят облика си само за няколко секунди беше невероятна... би казал, невъзможна, ако не бе видял всичко със собствените си очи. Не беше специалист по биология, но имаше достатъчно познания, за да разбира, че престрояването на един организъм изисква в най-добрия случай дни, ако не и седмици. Клетките не могат да се делят с такава фантастична скорост. А дори и да можеха, за това би била нужна енергия, несъвместима с живото тяло.

Добре, каза си той. Нека приемем невъзможното. Нека приемем, че може да има живи същества, влизащи в пълно противоречие с всички закони на биохимията. Но какво да кажем за Дърветата, които влизат в противоречие с елементарните закони на физиката? Та те просто не могат да съществуват – собствената им тежест трябва да ги прекърши като сламки. И няма такъв материал, който да я издържи. Да добавим накрая кристалните храсти, нарушаващи естествените закони на времето. Какво следва от всичко това?

Много добре разбираше какво следва. Едно чудо е възможно, но три чудеса едно след друго вече са система. Природата не може сама да нарушава законите си. Само една сила може да го направи – разумът.

Тъкмо тук нещата се объркваха. Имаше чувството, че в ръцете му е попаднала главоблъсканица с липсващи части и напразно се мъчи да я подреди – откъдето и да погледнеш, получаваше се нещо нелепо. Местната цивилизация бе успяла с биологични методи да постигне онова, за което земните хора можеха само да мечтаят. А не бе изключено да владее и машини – едва ли бе случайност радиопредаването на корабната вълна. Зад подобен прогрес трябваше да се крият творческите сили на хилядолетна наука.

Но къде оставаше тогава неизбежният социален и морално-етичен напредък? Какво означаваше това безмилостно преследване от клон на клон? Или песимистите бяха прави? Борис се помъчи да си припомни доводите им. Ксенофобия, религия... Да, може би. Имаше нещо ритуално в начина, по който го преследваше сфинксът – така в някои примитивни земни племена са избирали боец, който в двубой да накаже осъдения престъпник.

И все пак не му се искаше да вярва в естественото съжителство на мощна наука и обществена изостаналост. По-правдоподобен изглеждаше друг от предварително разглежданите варианти – прогрес, донесен отвън. Ако чужда цивилизация непредпазливо поднесе на слаборазвити племена всички плодове на своята наука, не е изключено да се получи тъкмо това – общество, в което има и ритуално хищничество, и напреднали биотехнологии, и радиопредавания...

При мисълта за радиопредавания Борис извади от джоба си малката радиостанция и включи на прием. Гласът на Сергиенко повтаряше монотонно, с нечовешко търпение: „... или подайте сигнал. Ние продължаваме да ви търсим... Борис Дечев, вие се нуждаете от помощ. Ако ни чувате, обадете се или подайте сигнал. Ние продължаваме...“

Да, те продължаваха. Бяха овладели не само външността на капитана. Владееха и гласа му и излъчваха това предаване с надеждата да излъжат жертвата си. Един негов сигнал би бил достатъчен, за да засекат къде се намира и после...

Нещо изшумоля из клоните и чукна Борис по челото. Стреснат, той подскочи, инстинктивно хвана дребния предмет и го огледа. Беше дребно топче, покрито с тънки дървесни люспи. Отгоре се изсипаха още няколко и като се вгледа между клоните, космонавтът разбра откъде идват. Късаше ги зверчето.

Взе един от плодовете и обели люспите. Отвътре имаше твърда жълтеникава ядка с лек мирис на смола. Предпазливо я захапа, макар че вече беше сигурен в добрия избор на малкия си спътник. И имаше право – плодът се оказа вкусен, като земен лешник. Животинчето отгоре продължаваше деловито да събаря нови и нови топчета. Удивително същество... Може би беше разумно, може би не, но това нямаше значение. Важното беше друго – че присъствието му разкъсваше мъчителната завеса на самотата и вдъхваше на човека увереност. Всичко щеше да свърши добре. Само да успее да се добере до звездолета.

Вечерта настъпи неусетно. Дневната светлина се разпиля, изчезна в мътните ниски облаци и настъпи влажен мрак, сред който монотонно шушнеха безброй дъждовни капки. Зверчето

се сгуши в нагръдния джоб на комбинезона и притихна. Борис лежеше с отворени очи, взираше се в тъмнината и мислеше...

Изведнъж се сепна. Заспал ли беше? Сякаш без никакъв преход се бе пренесъл в средата на нощта. Дъждът бе престанал и от разчистеното небе грееше огромната синкава луна. Сред плътната тишина долиташе ромонът на далечен поток.

Борис се надигна на лакти и седна. Чувстваше се спокоен и лек. Бавно изпълзя изпод дървото и вече знаеше какво ще види пред себе си. Сфинксът идваше към него, надигайки високо лапите си из влажната трева. Странно, сега не изглеждаше заплашителен и мисълта за бластера изчезна също тъй бързо, както се бе появила.

Деляха ги само няколко метра. Сфинксът спря и приветствено кимна:

– Добре дошъл в новия сън. Виждам, че сега си по-спокоен. Човекът вдигна рамене и смутено се усмихна.

– Какъв смисъл има да се плаша? Това е само сън, нали?

– Да – съгласи се сфинксът. – Това е само сън. Единствената ни възможност да се срещнем така...

– Как?

– Без страх. Без заплаха. Мирно – доколкото е възможно. Защото ние сме врагове наяве. Нали, Борисе? Ние сме ловец и дивеч, лъв и антилопа, орел и жерав, тиранозавър и игуанодон. Аз съм чудовището, което ще те гони докрай. А ти ще бягаш и ще се отбраняваш. Като днес.

Погледът му се плъзна по крилото, в което бе стрелял през деня, но не откри никаква следа от изгаряне.

– Защо?... – неуверено запита той. – Защо е всичко това? Ако вие наистина сте разумни същества, ако имате общество,

цивилизация... Защо не искате да разберете, че идваме като приятели?

Жената-сфинкс тихичко се разсмя.

– Аз ли да ти изброявам възможните причини? Религиозни догми... омраза към чужденците... несъвпадение между научното и социалното развитие на цивилизацията...

– Наивно! – рязко я прекъсна той. – Не ми повтаряй тия предположения, които нашите експерти с години са си изсмуквали от пръстите.

– Какво друго искаш? – вдигна рамене сфинксът. – Не забравяй, това е сън. А в съня аз не мога да ти предложа друго, освен онова, което сам мислиш.

И с тези думи времето сякаш забави своя ход. В съзнанието на Борис като приливна вълна се надигна някаква неясна мисъл – не, не мисъл, просто усещане за нещо, което би сложило всичко по местата. Игра... ритуал... Да, може би. Но игра с кого? Със собствените убеждения?

Изпитваше мъчителното чувство, че отговорът на загадката се крие някъде съвсем наблизо – прост, ясен и в същото време недосегаем. Сякаш беше достатъчно да промени начина си на мислене, за да разбере истината.

После приливът на мисълта отмина, оставяйки след себе си само безпомощно разочарование.

– Не се напругай – съчувствено се усмихна женското лице. – И не ми вярвай прекалено много. Аз съм хищникът, нали така? Значи ми е позволено да те лъжа... както направиха другите, когато искаха да те убедят, че си срещнал приятелите си. Това е част от играта. Нощен приятел... и дневен враг. Утре аз отново ще те преследвам, а ти ще бягаш и ще се защитаваш. Така ще продължаваме, докато един от нас

победи. Ти си опасен, Борисе... Опасен си с това страшно оръжие. То нарушава правилата.

– Не познавам други правила, освен едно – да се боря докрай.

– Да – съгласи се сфинксът. – Ти ще се бориш докрай. Но без бластер.

Хищницата бавно приближи напред. Сянката под дървото я превърна в силует, в плътна статуя от черен мрамор. Тя протегна лапа към човека и той тревожно се отдръпна назад.

– Спокойно! – рязко изрече тя. – Колко пъти искаш да ти повтарям, че това е сън? А в съня не мога да ти сторя нищо друго, освен онова, което сам си направил.

Борис затвори очи. Усещаше сред мириса на смола някакъв друг аромат, долитащ от тялото на сфинкса – като тежък, вълнуващ женски парфюм.

Лапата докосна кобура на бедрото му. Отвори очи и погледна надолу. С удивление видя, че лапата се е преобразила в изящна женска ръка с дълги пръсти, които ловко измъкнаха бластера, отвориха го и една по една изтърсиха енергийните капсули на земята, после върнаха оръжието на място.

„Не е сън, не е... – със слабо вълнение помисли космонавтът. – И снощи не беше сън... Отпечатъкът... Тя ме превръща в безпомощна плячка...”

Искаше да се надигне, да дръпне енергийните капсули от ръката ѝ, но съзнанието му бавно тънеше в неудържима дрямка. Всичко наоколо се замъгляваше. Последното, което видя, беше стройният женски гръб. Хищницата, накуцвайки, се отдалечаваше през тревата, притиснала ръката към гърдите си.

Заспа.

* * *

Когато се събуди, изпод надвисналите клони долиташе мътна, сивкава зора. Наоколо царуваше влажна тишина, нарушавана само от глухото шушнене на падащите капки. Не валеше, просто мокрите дървета бавно отърсваха натегналите си корони.

Полежа отпуснат и отморен. Някъде на границата на съзнанието му плуваше споменът за някаква среща, за нещо важно и съдбоносно, но засега не искаше да мисли за него. Наблизо звучеше вече познат звук – животинчето потупваше с лапки по сухите иглички. След малко шумоленето затихна. Борис завъртя глава и видя зверчето, седнало край голяма купчина орехи. Щом забеляза погледа на човека, то посочи с лапка събраните провизии и без повече да му обръща внимание, започна да бели един от люспестите плодове.

Човекът се надигна, протегна ръка към орехите и изведнъж изохка. Беше си спомнил съня.

Ръката му сама полетя към кобура, измъкна отвътре бластера, дръпна предпазителя и отметна капака.

Зарядникът беше празен!

Дълго седя така, тъпо загледан в мястото, където трябваше да бъдат енергийните капсули. В главата му пулсираше само една мисъл. Не е сън... не е сън... не е сън... не е... По цялото му тяло се разливаше оловната тежест на безволево вцепенение. Всичко беше истина. Хищницата бе идвала през нощта, за да го лиши от защита. Сега можеше да продължи преследването, без да се бои от бластера.

Апатията изведнъж се превърна в трескава жажда за действие. Борис скочи на крака, прибра бластера в кобура и натъпка джобовете си с орехи. Седнало с нагризана ядка в

ръка, животинчето смаяно го следеше с лъскавите си черни очички.

– Е, хайде, братче – каза Борис. – Потегляме. Право към „Галилей“. Всички по местата!

Без да изпуска ядката, зверчето се приближи към него, сякаш бе разбрало. Борис внимателно го повдигна, намести го в десния нагръден джоб и изведнъж си спомни за левия. Вътре, при санитарния пакет, трябваше да има три енергийни капсули!

Наистина бяха там – три малки овални контейнерчета, скрили под лъскавата си обвивка огромен заряд.

„Надхитрих те! – тържествуващо помисли той, намествайки капсулите в зарядника на бластера. – Надхитрих те, коварна твар! Ти дори не си представяш каква клопка е приготвила за тебе собствената ти хитрина. Защото сега вярваш, че съм обезоръжен. И аз ще направя всичко, за да поддържа́м у тебе това убеждение. А когато дойде подходящият момент...”

Измъкна се изпод ниския шатър на дървото. Наоколо бе хладно, мъгливо утро. Слънцето не се виждаше, вместо него на изток в небето висеше бледо петно. В сивкавата пелена едва прозираха силуетите на най-близките дървета. Борис постоя, обмисляйки плановете за деня. Без видимост не си струваше да се спуска от клон на клон. Стигаше му вчерашният риск. Днес щеше да слиза по дънера.

Докато крачеше напред през гората, мъглата като че се поразреди, но денят си оставаше все тъй мрачен. През клоните на Дървото прелитаха навъсени ниски облаци. От време на време преръмяваше лек, хладен дъждец.

Близо до дънера попадна в дълбока клисура между два клона. Долитащ отгоре водопад се лееше в малко езерце сред тъмните колони на иглолистните дървета. Дъното на

клизурата бе преградено отпред от огромна скална стена – дънера на Дървото.

Изкатери се навън по стръмния склон, заобиколи клона и бавно взе да се спуска надолу, като забиваше нокти дълбоко в старата кора. Физическото натоварване му доставяше неподозирано удоволствие. То като че прочистваше тялото и мозъка от отровата на страха. Можеше да си представи, че отново е в планинския тренировъчен лагер и долу го чакат Густафсон и Рон Дейвидсън, а горе Жак здраво стиска въжето, следейки бавното придвижване на другаря си.

Не, не можеше да си го представи. Защото върху нагръдния знак на оперативния костюм имаше надпис: „Звездолет „Галилей“. Космонавт-изследовател Жак Пинсон.“ И същият този Жак Пинсон навярно вече беше мъртъв или още лежеше в потайните бърлоги на чудовищата. Жак... Сергиенко... Рон... и колко ли още от екипажа на „Галилей“? Как, как беше станало всичко? Напрягаше паметта си, но не успяваше да пробие глухата стена на забравата. Пред погледа му изникваше само звездолетът, както го бе видял – леко наклонен до белите ивици на вълните, в края на дълга стъклена лента от разтопен пясък.

Усети как цялото му тяло трепери от умора и си припомни, че не е закусил. „Не, мой човек – изплува в паметта му дълбокият, плътен глас на Густафсон, – да се занимаваш с алпинизъм на гладно, е чиста глупост. Там горе, по скалите, човек хаби енергия колкото за цял месец в нормални условия.“

Намери една дълбока пукнатина в кората, намести се удобно с помощта на „котките“ и закуси с орехи и таблетка шоколад от неприкосновения запас. Скоро умората се разсея и той продължи пътя си надолу.

Към пладне беше задминал два клона, а скоро отдолу се появи трети. Мъглите се разсейваха и ставаше топло. Като се добра до клона, Борис спря за по-дълга почивка.

(Следва)

По стената

Фантастична повест

Любомир Николов

6

Край дънера беше сухо. Борис лежеше по гръб и отново мислеше за сфинкса. Вече нямаше съмнение – хищницата наистина идваше при него нощем, макар че успяваше по някакъв начин да му внуши, че всичко е само сън. Идваше, за да говори с него и да му втълпи онова, което и сам разбираше – че двамата са ловец и дивеч, лъв и антилопа, тиранозавър и игуанодон... сфинкс и човек... И на пръв поглед всичко изглеждаше правилно – човекът бягаше надолу по дървото, сфинксът го преследваше. Защо? За да го разкъса, както казваше самата тя. Но вече две нощи поред не го бе сторила, макар че имаше пълната възможност.

* * *

И тъй – лъжа! Лъжа както срещата с петимата двойници. Цялото преследване криеше нещо друго, загадъчно и непонятно.

По дяволите, каза си той. По дяволите всичко! Какво значи това? Че всъщност тя не ме преследва, за да ме разкъса? Бих решил, че съм полудял, че сънищата са наистина сънища, а дневната гонитба няма нищо общо с тях. Но това няма да обясни отпечатъка край извора, нито пък изчезването на капсулите. Трябва да приема, че единствено важното за нея е преследването. И значи нощем тя ме маме, просто иска да ми внуши...

...че е мой враг?

* * *

За миг му се стори, че цялата логика на преследването рухва и вместо нея стремително израства друга, кристалночиста и ясна, устремена към една цел – да създаде картина, дотолкова нелепа, че той сам да я отхвърли. В тази хипотеза се наместваше всичко, всичко... освен едно.

Пред погледа му отново се появи сводестата зала, изпълнена с гърчеци се сребристи нишки, а сред тях – чудовищните мъхнати паяци, разкъсващи безпомощното му тяло.

Не, това не можеше да бъде жест на доброжелателна цивилизация. И ако противоречеше на логиката на преследването, значи той просто все още не бе открил корените на тази логика. Трябваше да приеме действителността такава, каквата е, и да насочи всичките си сили към главната задача – да стигне до „Галилей“.

Изправи се и тръгна да търси място, откъдето да се спусне към по-долен клон.

* * *

Половин час по-късно той вече висеше на тънката карбинова нишка. Барабанът на колана се размотаваше с тихо бръмчене. Зеленият покрив на дървесните корони по долния клон идваше все по-близо.

Нещо го накара да вдигне очи. Горен не се виждаше нищо освен тъмнокафявата грамада на клона, който бе напуснал. Още по-високо се простираше безкрайна зелена завеса, през която проникваха редки слънчеви лъчи. И изведнъж тази завеса се разтвори, за да пропусне една фигура с изпънати край тялото дълги бели криле. Летейки надолу, тя пресичаше всеки лъч като кораб и върху носа на кораба се издигаше женска статуя от слонова кост. Но под изящния торс напред се протягаха ноктести лъвски лапи.

Вкопчен с лявата ръка в карбиновата нишка, Борис измъкна с дясната бластера и опита да се прицели. Не успя. Рязкото движение го завъртя и връхлитащият сфинкс остана отляво, сетне отзад. Още секунда, може би две и лапите щяха да се впият в жертвата си.

Короните на дърветата бяха почти досами краката му. Без повече да мисли, Борис извърши единственото, което можеше да го спаси... или да го погуби – натисна червения бутон на токата.

* * *

Високо горе зъбците на котвата се прибраха в гнездата си и нишката полетя надолу заедно с увисналия на нея човек. Дърветата го погълнаха като зелен облак. Нещо го шибна по ръцете, с които закриваше лицето си. Отдолу с пукот се трошаха клони. Десният крачол на костюма се раздра и остра болка парна бедрото му. Сетне дървесните корони останаха над него, отдолу бе сенчесто и още седем-осем метра оставаха до почвата, покрита с редки папрати. Тялото му се стегна в очакване на удара, но не успя, не успя докрай да заеме позиция и макар че краката бяха първи, не устоя и тежко рухна на една страна. Земята се стовари върху рамото и ребрата му, блъсна го над ухото и Борис изгуби съзнание.

Сфинксът не го последва веднага. Навярно търсеше подходяща пролука през зеления свод. Едва след минута или две хищницата се появи с плавен полет сред дървесните стъбла, кацна в папратите, смали крилетите си и без да бърза, тръгна към безчувствената жертва.

* * *

Ако познаваше това понятие, Рим-Тим-Тука навярно би решил, че е настъпил краят на света. Във всеки случай из главата му се въртеше подобна мисъл – че нещо е станало с

Дървото и сега всичко е свършено. Особено обидно изглеждаше това, че е затворен в тая тясна квартира под кожата на големия и даже не ще узнае как е настъпил краят.

Но краят не настъпи. Напротив, всичко утихна и след кратко размишление зверчето реши, че каквото и да е, поне трябва да надникне. Предпазливо подаде муцунка навън и откри, че Дървото си е на мястото. Наоколо беше тихо и не се забелязваха никакви следи от катаклизъм. Само големият лежеше неподвижно, навярно беше изгубил съзнание от страх. Е, няма как, реши Рим-Тим-Тука, всички не можеха да бъдат храбри като него.

Той се огледа. Огромни, обрасли с лишеи, дънерите на дърветата се издигаха нагоре, където клоните им се преплитаха в непроницаемо зелено покривало. Наоколо царуваше глуха, зловеща тишина. Зверчето потръпна и изведнъж разбра, че не е чак толкова храбро. Големите играеха някаква своя страшна и непонятна игра, без да му обръщат внимание. Какво можеше да направи? Как да намери отново уютната си хралупа? Как да защити своя едър и глуповат спътник от... да, от крилатия звяр, който ги беше нападнал и сега бавно се приближаваше през папратите?

Първата му мисъл беше да побегне, да се скрие някъде из корените, да остави завинаги големите с техните игри. Все едно, такова малко същество като него не би могло с нищо да промени намеренията им. И Рим-Тим-Тука се готвеше да избяга, когато погледът му падна върху странното нещо, лежащо край отпуснатата ръка на неговия спътник.

Отново през главата му вихрено прелетяха гениални мисли. Припомни си как големият бе вдигнал това нещо срещу крилатия звяр и излетялата от ръката му мълния, прогони

чудовището. А щом той можеше да го направи, защо да не успее и Рим-Тим-Тука?

Треперейки от страх, дребното същество пропълзя към ръката на лежащия човек.

За няколко секунди бе изпуснал звяра от поглед и когато отново се обърна към него, видя, че вече е съвсем наблизил. С отчаяно усилие завъртя насреща му тежкия предмет и заканително изцвърча:

– Назад! Не се приближавай!

Не бе очаквал да го разберат, ала чудовището ненадейно се разсмя, после сви устни и измежду тях долетя малко глухо, но съвсем понятно цвърчене:

– Остави това, малко братче! Не разбираш.

Рим-Тим-Тука знаеше, че не разбира. Но знаеше и още нещо – че няма да изостави спътника си. Заедно бяха минали през премеждията на дългия път и ако трябваше, заедно щяха да загинат. От разтрепераната му муцунка излетя вик:

– Назад!

Без да му обръща внимание, звярът продължаваше да се приближава. Дребното животинче безпомощно опипа оръжието. Как да изстреля мълнията? Може би това нещо изобщо нямаше да му се подчини.

– Не си играй – рече големият звяр. – Нищо няма да направиш, вече се погрижих за това. Бягай отук!

* * *

Внезапно лапката на Рим-Тим-Тука хлътна в някаква широка вдлъбнатина. Нещо поддаде под нокътчетата му и светът се изпълни с ослепителна светлина. Лъхна го огнен жар и за част от секундата звярът отсреща се превърна в черен силует. Животинчето се завъртя, зърна широко разтворените

очи на лежащия човек и сетне се захлупи по корем на земята, за да не вижда повече страховитите събития.

Нощта ги завари на същото място. Откъм морето появяваше хладен вятър. Тук-там просветваха дневните плодове на кристалните храсти, над тях кръжаха странни едри насекоми с пъстри полупрозрачни криле. Протяжно подсвиркваха невидими птици. Високо горе из листата шумоляха някакви зверчета.

Борис лежеше сред папратите. Дългата разкъсана рана на бедрото тръпнеше под превръзката. „Е, сфинксът пострада по-зле“ – помисли той, но тази мисъл не го успокои. Беше се отървал по чудо. Ако зверчето не се бе оказало толкова съобразително, отдавна щеше да се превърне в разкъсан труп.

* * *

Мракът се съгъстваше. Сред папратите танцуваха светулки. През дървесните стволоче проникваше бледосиният светлик на изгряващата луна. Светът замираше в хладен покой и времето сякаш едва се влачеше. Някъде отдалече долитаха бавните удари на барабанче. Наблизо папратите зашумоляха под нечи стъпки. Борис завъртя глава и в очите му от упор се вриза втрещеният, загадъчен поглед на хищницата.

Знаеше, че трябва да се изплаши, да скочи, да направи нещо. Но спокойствието на нощта се разливаше из тялото му като упойка и той само леко се надигна на лакът. Сфинксът спря и приклепна на няколко крачки от него.

– Само не ми повтаряй, че всичко това е сън – дрезгаво изрече Борис и кой знае защо високият му глас го стресна повече от идването на врага. – Все едно, няма да ти повярвам.

Изящните женски устни бавно се разтегнаха в усмивка.

– И не е нужно да ми вярваш. Нали вече ти обясних, главното в играта е да изгубиш представа за реалността.

– Защо? – запита той и с удивление откри, че гърлото му е стегнато от обида.

– Защо ли? Как да ти го обясня, щом все едно, няма да повярваш на нито една моя дума? Да речем... да речем, че истината е неприемлива за тебе. Земните хора от вашата епоха са роби на предубежденията си. Хайде, признай поне пред себе си, че си готов да ме унищожиш само заради лъвското тяло и ноктестите лапи.

Той отвори уста да възрази... и премълча. Сфинксът поклати глава.

– Така е, Борисе. Моето тяло на хищник ни разделя като стена. – Звънкият женски глас изведнъж се надигна повелително. – А сега се обърни!

Преди още да успее да помисли, Борис се превърта на другата страна и едва сега усети с целия си гръб колко е беззащитен. По гръбнака му пробягаха тръпки. Всеки миг лъвските нокти можеха да се впият в тялото му. „Сън, сън, всичко това е сън!“ – повтаряше си той, но не можеше да повярва.

– Погледни ме! – изрече хищницата.

Той се обърна и наистина като в сън видя, че лъвското тяло е изчезнало. На тревата седеше жена – гола, бяла и крехка в мрака. Няколко секунди Борис замаяно се вглеждаше в нея, докато бавно осъзна, че това е още едно от преобразуванията на сфинкса. И тутакси неволно се отдръпна, за да притисне гръб в дънера на близкото дърво.

Тя бавно се надигна и пристъпи към него. В голотата си изглеждаше беззащитна и всемогъща едновременно. Ръката на Борис напипа дръжката на бластера.

– Остави това желязо! – тонът на жената беше повелителен. – За какво ти е? Нали нямаш заряди. Бях забравила последния, но твоето животинче го изстреля. Или можеш да разговаряш с представител на чужда цивилизация само с оръжие в ръка? Там ви е грешката, Борисе. Дори в най-безумните теории сте тръгвали само от своите идеи, страхове или пороци. Ксенофобия... Та вие сте изпълнени с ксенофобия до мозъка на костите. И през ум не ти минава, че можем да имаме нещо общо.

Ръката му бе застинала. Не можеше да помръдне и гледаше как жената се приближава крачка по крачка. Протегнатата ѝ длан се плъзна по лицето му с мека, прохладна ласка и изведнъж Борис изтръпна от желание да се отпусне, да захвърли страхове и тревоги.

– Не искаш ли да узнаеш името ми? – тихо прошепна тя. – Казвам се Олеана...

После мекото, гъвкаво тяло се притисна към него, примесвайки към мириса на трева някакъв вълнуващ, животински аромат. „Тя е хищница! Хищница!“ – помисли Борис в последен отчаян опит за самозащита, но мисълта бе абстрактна, отвлечена и като че нямаше нищо общо с ръцете, които го прегръщаха. Уморен беше – прекалено уморен от бягството. В този миг на света нямаше сила, която да го застави отново да се нагърби с товара на страха. И отхвърлил всякаква боязън, той обгърна крехките голи рамене.

Не знаеше колко време е минало. Дватама лежах един до друг на тревата. Луната висеше високо в небето и превръщаше тялото на Олеана в съвършена статуя от синкав мрамор. Подложил ръка под главата си, Борис плъзна поглед по тънките глезени, по трогателно изпъкналите колене, по дългите бедра, плоското коремче и малката стегната гръд,

вгледа се в загадъчното източно лице и зададе въпроса, който го мъчеше сега.

– Защо?

Тя надигна глава. Бе разбрала какво пита и в бадемовите очи просветна странно изражение – тъга, разочарование, насмешка или може би всичко това наведнъж.

– Не биваше да ме питаш. Не биваше да го мислиш дори – тя въздъхна. – Отново си в плен на своите представи за света. Любовта е срамна, твърдите вие. Тя трябва да се укрива, да се дарява само при строго определени условия. И не разбирате, че сте наследили от средновековието този страх – страха да откриеш душата си, да захвърлиш черупката и да се изправиш срещу света гол и беззащитен. Разбираш ли? Твоето „защо“ остава без отговор... докато не си отговориш сам.

Ръцете ѝ се протегнаха нагоре, към тъмното небе. Извитите като раковини длани обрамчиха луната, отпуснаха се надолу... и луната покорно ги последва. Олеана се надигна и седна, стиснала в ръце светещото синкаво кълбо.

– И тъй, ето какво си мислиш ти, Борисе. „Галилей“ е претърпял катастрофа на чужда планета. Целият екипаж е попаднал в ръцете на враждебно настроена цивилизация. Единствен ти си успял да избягаш след тежки мъчения. И аз имам задачата да те унищожа... по някакъв странен, навярно ритуален начин, който включва всичко дори и нощните ми посещения. Ами ако има нещо друго?

– Какво? – запита той, усещайки как в гърдите му пропълзява хлад.

– Представи си... само си представи, че това е Земята.

– Не! – смаяно изхриптя той.

– Не? Отново бързаш да отхвърлиш онова, което не съвпада с представите ти. Ти си космонавт. Добре познаваш Луната, нали? Погледни!

Тя протегна напред длани, в които блестеше като голям синкав балон странното светещо кълбо. Борис се надигна. Луната... Пълна безсмислица! Тая синкава атмосфера, тия облаци... Тук вече грешаха и се издаваха. Просто не знаеха, че Луната е безжизнено кълбо, лишено завинаги от вода и атмосфера. Погледът му се плъзна по облациите, спусна се надолу към повърхността на спътника. Сякаш наблюдаваше от орбита непозната планета. Странните кръгли езера привлякоха вниманието му. Кръгли...

Той изохка. Отдръпна се, затвори очи, после отново се наведе над кълбото. Не можеше да повярва. Не искаше...

– Така е, Борисе – тихо изрече Олеана. Ръката ѝ леко се отпусна до огромно кръгло езеро. – Това е Клавиус. Ето понагоре Шикард, Грималди... Бивши лунни кратери.

– Значи... Значи съм в бъдещето? – едва изрече Борис.

Отпусна се назад и затвори очи. Светът сякаш се въртеше наоколо. Земята... Земята... Но за колко века би могла да се промени така? Къде бяха градовете, космодрумите, техниката? Какво бе станало с човечеството?

Той притисна слепоочията си с длани, за да прогони тъпата болка на напрежението. Сякаш от много далече дочу шепота на Олеана:

– Не се мъчи. И не бързай да ми вярваш. Може би отново те лъжа. Имаш достатъчно време, за да си отговориш на тези въпроси. Борбата между нас продължава. Сега спи. Утре те чака тежък ден.

Борис отвори очи и я видя – отново в тялото на сфинкс. Луната се бе върнала на старото си място в небето.

– Защо не ми обясниш? – глухо запитва той.

Тя не отговори. Обърна му гръб и с плавна походка на хищник се отдалечи сред тъмната гора.

(Следва)

По стената

Фантастична повест

Любомир Николов

7

Яростта не го напусна през целия ден. Нощем всичко изглеждаше по-просто, но под слънчевите лъчи логиката встъпваше в правата си и отново връщаше на място неразрешимите въпроси. Защо го преследваха? Защо се мъчеха да го измамят – отначало с фалшивите космонавти, сетне, когато измамата се разкри – с нощните разговори. А съществуваха ли изобщо тия нощни разговори? Да, някой го посещаваше. Някой му внушаваше, че е разговарял с Олеана. Но щом можеха да проникнат в съзнанието му, за тях не представляваше никаква трудност да му втълпят каквото и да било.

Нечестно, нечестно, всичко беше нечестно. Би могъл да приеме всяка жестокост, всеки удар, но не и тази коварна, изтънчена игра, в която му подхвърляха шансове, за да ги отнемат малко по-късно. Сега му се струваше, че най-сетне разбира целта им – да го преследват до последния миг, да не му дават да изгуби надежда, докато стигне целта си. И там, пред люка на „Галилей“, сфинксът да се нахвърли върху него за последната, съдбоносна схватка.

Земята идваше все по-близо. До вечерта едва ли щеше да слезе, но утре сигурно щеше да стъпи долу. И тогава щеше да дойде мигът на решителната схватка.

„Ще видим – мислеше той, пълзейки надолу по грапавата кора. – Играта на котка и мишка не е толкова безопасна,

колкото си въобразявате. Мишката има още два заряда в бластера.”

Сякаш в отговор на мисълта му сфинксът излетя иззад близкия клон. Борис се вкопчи в кората с лявата ръка, мигновено прибра ноктите на дясната и измъкна бластера. Стреля от бедро, без да се цели. На тренировките го бе правил стотици, хиляди пъти. Но сега не улучи. Мълнията се плъзна покрай широкото бяло крило. Хищницата стрелна човека с удивен и леко насмешлив поглед, после зави наляво и изчезна зад дънера.

През този ден не я видя повече. Не я видя и през нощта, макар че дълго стоя буден, размишлявайки за снощния разговор. Земята... Изкушаваше се да повярва на думите ѝ, ала знаеше, че с това ще влезе в играта на чудовищата и навярно ще подпише смъртната си присъда. Те можеха да му внушават увереност. Можеха да му показват преобразената Луна. Но всичко това не обясняваше едно – отношението им към него.

Опита се да си представи как би се държал с пришълец от миналото. Да, навярно помежду им биха възникнали трудни, почти неразрешими проблеми. Но човечността има свои правила. Тя не разрешава никому и в никакъв случай да разкъсва безпомощна жертва в някаква мрачна бърлога. Не разрешава притворство и измама. И с това рухваха твърденията на Олеана.

На сутринта той отново откри край себе си следи от лъвските лапи. Хищницата бе идвала, но не бе посмяла да го събуди. Може би защото разбираше, че предната нощ е допуснала грешка. Лъжата с Луната беше прекалено явна. А и близостта помежду им...

Борис потръпна. Не, близостта помежду им не беше грешка. Като тактически ход беше безупречна – последният щрих в голямата игра, целяща да го обърка окончателно. Мразеше я за този ход... и същевременно жадуваше да я види, тръпнеше от горчивина, че снощи не го е събудила.

Когато се надвеси през края на клона, с изненада откри, че предната вечер мракът го е заблудил. Спускането му беше почти към края си – до земята оставаха не повече от петдесетина метра.

– Успяхме, братче! – радостно сподели той с животинчето, докато го прибираше в джоба на костюма. – Не можах да ни спрат.

Знаеше, че не е така. Всичко щеше да се реши в предстоящите часове. И все пак не можеше да прогони радостното чувство, докато закрепваше котвата и се готвеше за последното спускане.

– Борисе...

Застинал на ръба на пропастта, той трепна и се огледа. От близките храсти го гледаше Олеана. Прикрита от зелените клонки, тя наистина приличаше на земна жена. Но дори без да вижда, той знаеше, че в храста се крие лъвското тяло.

Отхвърли се назад и увисна на нишката. В същия миг разбра, че е сгрешил. Сега животът му беше в лапите на сфинкса. Достатъчно бе да откачи котвата, за да го погуби. Трескаво посегна към токата и увеличи оборотите на барабана. Отдолу бързо се приближаваше земята в сянката на Дървото, обрасла с хилави елички.

Стори му се, че са минали часове, но навярно бе слизал броени секунди. Долу земята приближаваше стремително, той стегна мускули и усети как опората блъсна ходилата му. Без да губи време, освободи нишката от барабана и я остави да виси

– вече нямаше да му трябва. Завъртя се. Имаше добро чувство за ориентация, винаги му го бяха казвали на тренировките. Сега не можеше да види морския бряг, но усещаше накъде да го търси. Избра посоката и затича през еличките.

Сянката на Дървото постепенно се разреждаше. И същевременно еличките отстъпваха място на високи борове, между които земята беше покрита с дебел килим от сухи иглички. Нямаше храсти и треви, само тук-там се мяркаха загадъчните кристални растения. Борис тичаше леко, с умерено темпо, за да запази силите си – не знаеше колко километра му остават до звездолета. Тялото му работеше като добре смазана машина, без да се нуждае от команди. А мисълта му отново се връщаше към цялата нелепост на преследването.

Добре, каза си той, тръгваме от това, което знаем. Местната цивилизация е пленила екипажа на „Галилей“. Аз съм успял да избягам и те трябва да ме унищожат. Но защо не го сториха досега, след като имаха толкова много възможности? Защо не вдигнаха на крак цялото население на Дървото, а пуснаха по дирите ми само Олеана? Ритуал? Може би, може би... Но доколко е възможно създаването на високоразвита биологична цивилизация в общество, запазило примитивни племенни ритуали?

Или да приемем втория вариант. Варианта, който те се мъчат да ми внушат. И тъй, това е Земята. „Галилей“ се е завърнал след векове. Машинната цивилизация е изчезнала, на нейно място идва биологична. Но защо ще ни пленяват тогава? Защо ще ни унищожават и разкъсват, вместо да ни разкажат цялата истина? Та те от дни насам хвърлят всичките

си усилия, за да ме удържат в изгодната за тях роля – ролята на преследвана плячка.

Отново го обзе усещането, че е някъде съвсем близо до истината. Но мигът отмина и вместо истина остана само споменът за чудовищата в мрачната, мъхната пещера. ТОВА нито един земен човек не би сторил на себеподобния, независимо от коя епоха идва.

И все пак в главата му тъпо пулсираха двете думи, в които се криеше отговорът на всичко: ролята на плячка... ролята на плячка... ролята на плячка...

Някакъв животински инстинкт го накара да извие глава тъкмо навреме, за да види как зад него през боровете с леки скокове се задава хищницата. Тя винаги намираще следите му... да, винаги.

Знаеше какво трябва да направи. Да спре, да се обърне и да стреля, без да бърза, стиснал дръжката на бластера с две ръце, както го бяха учили на полигона. Но паниката надделя над хладния разум и Борис, без да спира, измъкна оръжието. Стреля в движение и мълнията на последния заряд опърли един дънер на метър от сфинкса. Отчаянието го разтърси и в същия миг нещо задържа левия му крак. Корен – разбра той, докато падаше напред и се търкулваше в подножието на един кристален храст. Без да мисли, тласкан само от ужаса, вдигна ръка, откъсна голямото прозрачно кълбо, надвиснало над главата му, и го запрати към Олеана. То не я достигна, разби се пред лапите ѝ с тих звън...

...и хищницата изчезна. Целият свят трепна за част от секундата, сенките заиграха, слънцето отскочи назад по небето. Сетне всичко стихна и поразеният човек остана да лежи под кристалния храст. Не разбираше какво се е случило,

знаеше само, че нещо е станало с целия свят, за да го спаси от сфинкса.

Надигна глава. Зад короните на боровете виждаше най-ниския клон на Дървото. Нещо дребно се раздвижи върху него, увисна неподвижно, после взе да се спуска надолу като паяче. На фона на небето се очерта миниатюрна човешка фигурка. Нима някой от екипажа бе успял да последва примера му?

И изведнъж разбра. Виждаше самия себе си. Кристалното кълбо го беше върнало няколко минути назад. Няколко минути... Нищожен аванс, но трябваше да го използва, преди Олеана да открие следите му със своя нечовешки нюх.

Той скочи и побягна напред. Знаеше, че почти няма надежда за успех, но трябваше да се бори докрай. Сега му оставаше бягството. Без заряди в бластера се превръщаше в безпомощна плячка за хищницата. Сега, в края на играта, тя нямаше да го пожали.

Паднал дънер преграждаше пътя му. Прескочи го и продължи да тича. Нов дънер, после още един. Преди години оттук навярно бе минал вихър, изкоренявайки боровете. Препятствията забавяха бягството му, секундите безжалостно изтичаха. Колко време бе минало? Колко му оставаше още? Бягство, само бягство... Друг шанс нямаше... Какво можеше да противопостави на лъвските ноктести лапи? Ножа? Безнадеждно. Мисли, мисли! – заповяда си той.

Един изкоренен бор бе надвиснал над земята, подпрян върху короната на отсрещното дърво. Борис приведе глава, пробяга под него и внезапно си спомни уроците на стария ловец... как му беше името? Няма значение. Час по оцеляване. Примки за водни птици... капани за дребни зверчета... мрежи за риба... лов на едри животни... Изчистете

дънера от клони... Подпрете го над пътеката, по която ще мине животното... Опората трябва да бъде нестабилна...

Рязко спря, върна се назад и заработи, без да си дава време за размисъл. На тренировките подобен капан му отнемаше повече от час. Сега трябваше да го направи за няколко минути.

Смени гладкото острие на ножа с друго, назъбено, включи вибратора в дръжката и се покатери по дървото. Сечеше клоните със замах. Тялото му трепереше от напрежение, по изподраните му длани се стичаха струйки кръв. Секунди... минути... безценното време изтичаше...

Не знаеше колко е продължило всичко, но ето че стоеше на земята и оглеждаше капана. Превъзходна клопка за едър дивеч, изработена по всички правила на ловното изкуство. Отляво и отдясно падналите дървета преграждаха пътя, сред тях стърчаха и отрязаните преди малко клони. Дънерът надвисваше ниско над земята. Белите петна на мястото на отрязаното бяха замазани с пръст. Опората горе беше нестабилна, най-лекият тласък щеше да събори дървото. А Борис се бе погрижил и за това – единственият оставен клон висеше точно там, откъдето щеше да мине Олеана.

Стоеше на няколко метра от капана и чакаше. Вече нямаше сили за бягство. Всичко бе вложил в трескавата борба с дървото и сега не му оставаше нищо друго, освен да се надява на шанса си.

Хищницата се появи изведнъж. Крачеше между дърветата със стремителна, грациозна походка. Тръпки на страх пробягаха по гърба на човека, той направи крачка назад, после още една. Сфинксът го забеляза, хвърли се напред и с два скока достигна клопката. Сниши се към земята, плъзна се под дънера и с лявата ръка бутна настрани увисналия клон...

Борис затвори очи.

Глух удар... вик на болка... тих и страховит пукот на строшени кости...

Когато погледна отново, Олеана лежеше под тежкия смолист ствол. Лъвското тяло бе изчезнало, от другата страна на дънера се подаваха голи женски крака. Не бе изгубила съзнание. Разширените от болка очи гледаха право към Борис, от ъгълчето на устата ѝ се стичаше струйка кръв. Ръцете ѝ се раздвижиха, опитаха да надигнат тялото, но не успяха.

„Гръбнакът – помисли той. – С пречупен гръбнак е изгубила власт над тялото си.”

Знаеше, че сега трябва да бяга. Беше спечелил жестоката игра и само след четвърт час можеше да се добере до „Галилей”. Но кой знае защо, не можеше да се застави да направи първата крачка. Нещо не беше наред. Отново го засипваха въпросите без отговор, хилядите „защо”, които не можеше да реши.

Защо едно разумно същество преследва друго и иска да го разкъса?

И тогава от дълбините на съзнанието му изплува... не, не отговор, само контравъпрос. А защо едно разумно същество приема това за истина и влиза в играта?

Мисълта разтърси изтощеното му тяло. Играта беше нелепа, от самото начало го знаеше. И Олеана натрупваше безсмислица върху безсмислица сред преследването на живот и смърт. Защо?

За да го убеди, че греша?

Нима не бе решил сам, че чудовищата искат да го убият?

Кой създаваше тази жестокост? Те? Или той?

Нямаше сили да мисли. В мозъка му сякаш зъбни колела се въртяха на празни обороти, без да захвалят нужната предавка.

Вече не знаеше нищо, не искаше да живее в този кошмар, не искаше да стане съучастник в него, макар че бе играл играта дни наред. Той изхлипа от безпомощност и се отпусна на боровите иглички.

Бавно, с трепереци пръсти измъкна от джоба на костюма малката радиостанция. Натисна бутона и отвътре долетя глас, повтарящ монотонно, с нечовешко упорство:

– Борис Дечев, чувате ли ни? Обадете се. Ние ви чакаме. Борис Дечев, чувате ли ни? Обадете се. Ние...

– Чувам ви – глухо изрече той. – Чувам ви и бъдете проклети вовеки веков! Елате да ме разкъсате, ако трябва, защото не мога да бъда като вас. Елате и я спасете.

А после сякаш сива мъгла обви всичко наоколо. Оставаха само очите на Олеана, изпълнени с непоносима болка и укор. Отлитаха минути. От небето като черни мълнии се спуснаха огромни птици, налетяха, отхвърлиха дънера настрани, превърнаха се в мъхнати сиви паяци и забиха пипала в гърба на голото женско тяло. Незнайно откъде намерил сили, Борис скочи на крака, измъкна ножа и искаше да се хвърли върху тях. Но краката му застинаха като вкаменени. Стоеше и тъпо гледаше острието в ръката си.

Нож...

Кой има правото да забие нож в човешкото тяло?

Убиец.

Или...

...хирург.

Те стояха на върха на Дървото, сред сняг и лед, покрили със синкава броня огромните клони. Мрачен и загадъчен, светът се простираше наоколо в лунната нощ. Надясно бе океанът, наляво – безкрайна равнина, покрита с гори, от които нарядко се издигаха като живи планини други Дървета.

Светът, помисли Борис. Моят свят след пет века. Само пет века, но колко много промени. Вездесъщите машини са изчезнали. Човекът се е научил да управлява времето и собственото си тяло. Биологичните процеси могат да протичат с шеметна бързина, извличайки енергия направо от пространството. И всеки може да се превърне в каквото пожелае – птица, звяр... или многорък паяк, ако е лекар.

– Борисе... – тихо прошепна Олеана.

Той се обърна към нея. Голото ѝ тяло блестеше в лунните лъчи. Студът като че нямаше власт върху нея.

– Знам за какво мислиш, Борисе. Смяташ ни за всемогъщи. Не сме. Все още се нуждаем от машини – там, където телата ни не са достатъчно силни. Понякога можем да бъдем дори безпомощни – пред човешкия страх, пред суеверната боязън от непознатото. Нали затова трябваше да те преследвам, докато осъзнаеш цялата нелепост на положението.

– Кои бяха там, на клона? – запита той.

– Знаеш кои. Сергиенко, Пинсон, Дейвидсън...

– Но те...

Олеана надигна длан към устните му.

– Не говори! Знам какво ще кажеш. Те се научиха, Борисе. Всеки може да се научи. И ти.

– И аз?

Вместо отговор тя хвана лицето му с длани, надигна се на пръсти и приближи очите си към неговите. Зениците ѝ се превърнаха в бездънни кладенци. Някаква непреодолима сила го дръпна в мрачната пропаст, стори му се, че пада надолу, надолу, надолу и тялото му олеква, откъсва се от оковите на времето, изпълва се с неподозирана свобода, с ефирност и огромно, изумително просто знание.

Дланите се отдръпнаха.

– Ела – каза тя. – Аз ще те удържа, ако не успееш. Но ти ще успееш, както и всички други.

Лек и безплътен, изтръпнал от непоносимо очакване, той прекрачи след нея. Усети как по цялото му тяло избухва сила, как неподозирано досега знание превръща ръцете му в криле. Костюмът изпращя и раздран се свлече в краката му, докато той се хвърляше в бездната.

Две огромни бели птици летяха в лунната нощ.

Трябва да се признае, че Големите си знаеха работата. Сред необятната корона на Дървото те намериха точно къде е територията на Рим-Тим-Тука и го върнаха там. Както винаги гениалните планове на зверчето се увенчаха с успех.

Разбира се, това не го спаси от неприятности, когато откри, че през време на отсъствието му наглият Жълтоклюн е заел удобната хралупа. Наложил се да води нова война, която – иска ли питане? – завърши с бляскава победа.

Но това вече е съвсем друга история...

(Край)

Звезден синдром

Фантастичен разказ

Весела Люцканова

Погледна лицето му, видя смръщването на веждите, притъмняването в очите, леката гримаса, която изкриви устните.

– Нещо обезпокоително ли, докторе?

Изправи се от стола и застана срещу него в очакване на отговора. Отговорът се бавеше. Докторът вече гледаше към вратата за следващия. Лицето му бе върнало предишния си твърде спокоен и нищо неиздаващ израз. Дори леко се усмихваше.

– Нищо обезпокоително! – като че ли нарочно повтори думите му. – Или... много обезпокоително, защото... все по-често се среща. – Не гледаше в него, говореше повече на себе си с тих приглушен глас. – При този синдром... човек си мисли, че ще побеждава винаги. А късметът или шансът, или както искате го наречете, изменя понякога. Човешките възможности все пак имат своя предел. И физическата, и психическата издръжливост, и те...

Прекъсна го.

– Но аз не само мисля, аз го доказвам непрекъснато! – гласът му захлупи гласа на доктора, извиси се над него, за да го обърне от вратата към себе си. – Повече от десет години го доказвам!

Обърна го. Притъмнелите очи го пронизаха отново и под тях той се усети прозрачен. Не издържа, леко се отдръпна назад. Облегна се на стената и се опита да устои на втрещването, без да премигне. Премигна, психиатрите винаги го бяха

смущавали, а този, новият, особено много. Защо? Нима не знаеше, че...

– Нищо не знам за вас – като че ли отговори на недовършената му мисъл. – Нищо не знам, но мога да ви кажа, не забравяйте, шансът се променя, сигурността ви и във вас самия, и в машината, която навярно управлявате, е по-голяма, отколкото...

Засмя се, това ли било? Докторът го погледна изумено. Видя го да свива и разпуска пръстите на дясната си ръка, за да се овладее. Изглежда, че му се удаде, защото добави по-мекко, но с много строгост:

– Предпочитам да се смеете утре!

Утре? Да, утре... И утре ще докаже... Доказвал се е неведнъж и не два пъти. И ще се смее и утре, още по-силно, още по-дръзко. Протегна ръка за довиждане, щяха да се срещат непрекъснато, винаги на профилактичните прегледи, не искаше да го настройва срещу себе си, новият бе сменил пенсиониралия се добродушен стар лекар, който го имаше като свой син. С този бяха почти връстници, една-две години в повече или в по-малко нямаха значение. Имаше значение единствено фактът, че вместо да руши доверието в собствените му възможности, трябва да ги укрепва...

Лекарят все още не протягаше своята скрита в джоба на престилката ръка. Защо?

– До скоро.

Лекарят само кимна.

На вратата се сблъска с един от новите, я имаше, я нямаше двайсет и пет. Знаеше името му и го бе мяркал по пистите, веднъж дори се спряха един срещу друг и взаимно се огледаха. Одобрива се. Бе си помислил тогава, че навярно при постъпването си е изглеждал точно като него. Ако човек не е

достатъчно уверен в себе си, а и в машините, които управлява, мисълта му повтори несъзнателно думите на доктора, мястото му не е тук. А сега се разтревожи, момчето притежаваше упорство, което надхвърляше собственото му упорство, и дързост, която надхвърляше неговата, все още неохлузена от опита – трудни ситуации във въздуха, изменени траектории по звездните пътища, преодолими аварии в машината, защото... има ли непреодолими, тях, пилотите, вече ги няма... Разминаха се с усмивка, вратата зад младока се затвори. Той приседна на бялата скамейка пред кабинета, странно омекнал и несигурен. Оправда се, че разполага с още време, а всъщност към несигурността му се прибави и страх, щеше ли и на него докторът да каже, и ти, момче, го носиш този... звезден синдром, и теб те предупреждавам. Та ако не го носеха и двамата, какво щяха да търсят сред звездите?

Времето се точеше бавно. Усещаше несигурността си да набъбва, да нараства застрашително, да го прилепва към скамейката, а бялата врата не пропускаше нито звук, напразно се ослушваше да долови някоя дума. Нищо. От дъното на коридора вече се задаваше следващият, познаваше и него, и той бе от новите, и за да запълни някак времето, започна да го разглежда с крайчеца на сведения си уж поглед. Обърна внимание на нетърпеливостта в крачките, на отмятането на русия перчем, на резките обръщания ту към изхода, ту към вратата на кабинета. Нервен е, реши в себе си, като едното нищо може да отпадне под проникателността на психиатъра. И що за наука беше психиатрията, че позволяваше да гледат през тях като през стъкло, да надничат и в най-щателно пазените ъгълчета в душите им, където понякога се таеше и страх? Ако трябваше да бъде честен поне пред себе си, нима не тръпнеше цял пред утрешното състезание? И нима смехът

му, прозвучал толкова дръзко и предизвикателно, не го издаде? Утре... щеше ли отново да докаже, че е най-добрият, натрупал най-много опит и нито веднъж не отстъпил, каквото и да се случеше? След като долавяше вече в по-младите... Изохка. Ако продължеше да мисли по този начин, то... утре... Скочи на краката си, тръгна решително, мина край чакащия и съвсем загубил търпение младок, наложи си да не го погледне и излезе навън.

Вдигна очи към небето. Слънцето светеше в зенита си, бяло и малко като монета. Наситено в синьо и без нито едно облаче, неговото небе му обещаваеше... Обещаваеше, но разсякъл го веднъж с ракетата, знаеше, че го очаква единствено мракът на Космоса и само уредите ще го водят, точни, безгрешни и неизменили му нито веднъж. Шансът да не му изменят досега! А ако утре... Не, тръсна глава, тревогата се спотаи в него, някъде съвсем навътре и потъна, той предпочиташе да я изтръгне и изхвърли навън. Да я изтръгне, а как?

Запъти се към хангара, в който го чакаше новият изпитателен модел. За да опознае добре машината и привикне с нея, както и тя с него, та нали там горе се сливаха в едно цяло, бе излитал до близките звезди, бе се опивал от мощността ѝ, бе пял и точно в кабината ѝ се бе усетил бог. Обиколи я, огледа я отвсякъде, погали сребрилата ѝ броня, вмъкна се в утробата ѝ, провери отново апаратурата ѝ, тя би смаяла всекиго, тревогата му се стопи. Конструкторът, неизвестно кога озовал се в хангара, му подаде ръка, за да скочи долу. Най-доброто, което съм създал досега, най-смелото, най-дръзкото, нали? Какво повече можем да си пожелаем за утре, а ръката му леко тръпнеше. Защо, погледна го за миг и усети и в него страха, несигурността, тревогата, тя

нахлу през пръстите. Победа, отвърна му категорично, първото място... Ще го имаш, докосна и рамото му конструкторът, върху ризата остана влажно петно. Като длан. Гледаше в нея и слушаше като в сън. Върви и почивай! Никакви съмнения! Върви и почивай... Нима се съмняваш в нещо? А ти? Нима не си най-добрият? Нима не съм най-добрият? Да, да... Не, не... Категоричността липсваше.

Конструкторът го изпрати до климаториума, задължителен за всички преди полет. Вмъкнатата под мишницата му ръка все още трепереше неуловимо, но той улавяше пулсациите ѝ, те се предаваха по цялото му тяло като кръгове във вода. Защо? Разделиха се с усмивки. В бялата стая се взря в лицето си. Огледалото щедро му показа и четирите стени на клетката. Той изхвърча навън, все още разполагаше с малко време до задължителните часове на отделянето, все още можеше да се срещне с някого и размени дума или поглед. Дежурният му посочи часовника, не повече от петнайсет минути, застигна го и гласът му.

Имаше нужда и от движение.

Крачеше по тротоара край сградата, впил очи в трептящия в мараня хоризонт. Крачеше бавно и спокойно, опънал рамене назад, за да изпита силата им. Размахваше ръце в ритъма на крачките. Започна да си подсвирква, за да не мисли за нищо, за да изчисти съзнанието си до синьо като това небе...

Тогавя видя младока, той вървеше насреща му. Изглеждаше ядосан. Спря се, изчака да го забележи и сам да пристъпи към него. И да проговори сам:

– Този... новият доктор... какви ги плещи? Каза ли ти и на тебе, че...

Той кимна, преди другият да довърши, това го смути. Измериха се отново с погледи, като че ли отново преценяваха

възможностите си кой от тях утре ще излезе победител. Нито за миг не помислиха за третия. Един от двамата, аз, той... Имаше нещо в това момче, което го разклати отново, да... упорството му надхвърляше неговото, а и дързостта му, тя не познаваше границите на опита му, трупан година след година, полет след полет... А не беше ли и това преимущество? Да тръгнеш срещу стената с глава, неизпитала удари? Ръката на младока здраво притисна неговата, смаза я с увереността си. Разделиха се с усмивки и пожелания за утрешния ден. Пожеланието на младока прозвуча странно... утре... един от нас... ще победи. И влезе в климаториума пръв и със самочуствието на вече победил.

А той спря на прага, утаил в себе си горчивина. С какво право му налагаше превъзходството си? С какво право? Изненадан от обзелата го ярост, свърна отново към хангарите, не към своята машина, а към машината на другия. И тя бе последна дума на техниката, навярно в нея и той се бе усетил... бог. Огледа я внимателно отвсякъде, установи веднага различията и във външния вид, и в кабината, която се оказа заключена, и той само надникна през люка. Установи различията, но не успя да схване предимствата или недостатъците ѝ, ако беше тук конструкторът ѝ... Него го нямаше, а и той бе от най-добрите, не биваше да забравя. Както и конструкторът на третата машина... Утрешното състезание по добре трасираните космически пътища към Алфа-3 ще бъде състезание не само между пилотите, а и между машините, но нали машина и пилот стават едно цяло и как можеха тогава да ги разграничат?

Спечели конструкторът еди-кой си и пилотът еди-кой си... Или... спечели пилотът... конструкторът... Все едно! По дяволите, в крайна сметка какво значение имаше?

Сънят му през цялата нощ бе неспокоен, през цялата нощ препуска между звездите на необуздан див кон, стиснал здраво юздите му. Някога преди всеки полет сънуваше... падането си, красиво и оставящо следа. Къде? У кого? Все още не беше женен, все още нямаше деца. Бе си обещавал многократно, оцелее ли, още на следващия ден... И сега си обеща. Насън. На прегледа сутринта отново доказва изключителната си издръжливост, данните му бяха добри. Преди да се вмъкне в кабината, махна с ръка на другите двама, те му отвърнаха, единият с превъзходство, другият с някаква обреченост. Който и да спечелеше от тях, помисли си, преди да се намести в пилотското кресло, това щеше да бъде поредната победа за човечеството. Погледна успокоените си големи ръце, протегнати към таблото, довери им се. Най-дългото разстояние до днес щеше да бъде изминато за рекордно кратко време. С най-сигурната машина и с най-сигурния пилот в нея. Тогава? Дори да не е той... Вече отстъпваше ли? Не... Впери поглед в очакване на светлинния сигнал. Защо се бавеше? Ето го...

Най-сетне!

Включи се бързо в трасето, не изгуби нито секунда при излитането. Вече можеше да проследи и движението на другите двама. Единствено на екрана си. Не загуби време за това разточителство. Втрещен внимателно в уредите пред себе си, бавно приплъзваше към най-голямата скорост след озоновия слой, изтънял като хартийка. Машината запя, запя и той с нея и заедно с песента достигнаха и двамата, машина и човек, до крайната си мощност. Без да трепнат, без никакво отклонение вляво или вдясно. Сега вече можеше да погледне. Хвърли кос поглед към екрана, видя, че е пръв. Засега, не биваше да се заблуждава. Оттук нататък и машината, и той

щяха да дадат най-доброто от себе си, неотделими вече един от друг. Тялото му се наля с метал, от топла плът бе корпусът на машината, ръцете му се сляха с лостовете за управление, сърце тупаше долу в нозете му. Неговото? Нейното? Тяхното? Тяхното общо сърце... Тяхната обща плът! Тяхната обща победа! Забрани си да мисли за нея, оказа се по-лесно, отколкото предполагаше. Важното бе да се съсредоточи докрай, да не забравя нито за миг, че най-опасният момент предстои. След колко време не знаеше. Часовникът вътре в него бе изключен, часовникът на машината отчиташе със светкавична точност дни, месеци, часове и секунди. Времето бе изгубило измерението си. Имаше ли значение? Трябваше да внимава при вклиняването си в атмосферата на Алфа-3 – планета с притегляне, по-силно от земното. С няколко степени по-силно притегляне. Там трябва да смъкне скоростта почти до минималната, и то постепенно, без тласъци, без риск. Може да печели преднина единствено в Космоса. Знаеха ли го и другите? Естествено. И все пак не издържа и погледна в екрана. Ракетата отляво се изравняваше с неговата, някакви сантиметри изоставаше ракетата отдясно. Помисли, че от Земята ги следят на също такъв екран, че пресмятат сантиметрите по него в хиляди километри, че запалняковците вече викат за единия или за другия, почти чу виковете им, а може би все още мълчаха, затаили дъх, не включи уредбата, нуждаеше се от цялото си благоразумие, от цялото си хладнокръвие. Алфа-3 вече нарастваше в погледа му, все повече нарастваше, докато изпълни целия екран. Сега! В мига, в който смъкна скоростта, видя звездолетите на другите двама, успоредно на своя, носовете им опираха в една линия, ако намалеше още малко скоростта, то... но благоразумно я смъкна още, и още малко, и още... почти навлизаха, на

някакви хиляди километри от нея. За миг вдигна очи към екрана. Видя кораба на младока отляво, продължил със същата скорост, изкрещя предупредително, натиснал копчето отляво и включил се в уредбата му:

– Внимавай! Трябва да намалиш! Трябва...

– Внимавай ти! Тук е шансът ми! – предизвикателно се изсмя младокът, а той изпита болка от смеха му. Смъкна скоростта още малко, по-добре да му даде още преднина и той също да намали, преди да се е...

Беше само миг.

Видя го на екрана. Носът на звездолета му се врязва, не, само опря някаква невидима граница и избухна пламъкът, ослепил мрака на Космоса, а и него самия, след което заваля плач от пепел. Изохка. Видя голите си пръсти в ръкавиците да се тресат, видя костите им без плът да притискат метала, все по-силно, все по-силно. Машината се тресеше цялата, та нали бяха едно цяло, не успееше ли да я овладее... Стисна зъби, оголени навярно и те в плача му, плъзна внимателно ракетата по ръба на чуждата атмосфера, по-дълго, по-плавно отвсякога, уби още скоростта и се врязва в нея, а тя го обви като в длани. След това изохка отново, капчици пот студенееха под шлема му, ръцете му все още леко се тресяха, все още леко се тресеше и машината, като че ли я болеше и нея. Съсредоточи се, плавно и без да увеличава или намалява повече скоростта, погледна пак на екрана. Отдясно, също с намалена скорост и твърде предпазливо, третият звездолет приплъзна по ръба на чуждата атмосфера и се врязва плавно в нея. Той щеше да се приземи пръв, ако оня в кабината проявеше още малко благоразумие и не увеличи отново скоростта, притеглянето на Алфа-3 бе толкова силно, че увеличи ли я... Намали още, видя с облекчение, че и другият намалява. Вече съвсем не

мислеше за победата, единствено от значение беше да се приземят успешно и двамата. И намали още, не дори от предпазливост, а от желание да предпази другия някак без думи, да му даде шанс... Видя в екрана, че и той намалява, навярно и за него бе от значение единствено да се приземят и двамата. За миг хвърли поглед и на часовника върху таблото, времето си течеше, отмерено, то бе изумително кратко. Тогава? Намали още и все пак се приземи преди другия. Защо? Не бе ли разбрал, че опасността е отминала, че той му бе отстъпил първото място, че сам му го бе предложил и просто трябваше...

На плаца, заобиколени вече от запалнянковци, фотоапарати и журналисти, те се погледнаха над тях, сякаш едва сега се разпознаваха. И двамата бавно, като упоени, разкъсваха веригите от ръце, светкавици, цветя и погледи и се устремяваха един към друг. После се заковаха само на крачка разстояние. А после протегнаха ръце и се прегърнаха под бурните ръкопляскания и аплодисментите. Те ги оглушиха, но не за думите вътре в тях. Защо, питаше по-младият, защо той? Аз съм по-неопитният, той не е могъл да не знае. Знаеше, кимна под въпросителния му поглед, втренчен в него, знаеше, но... звездният синдром... бил е по-силен от познанието, от предупреждението, от заплахата. Бе го казал на глас, усети отдръпването в другия, затихването му. Какъв синдром, раздвижиха се учудено устните, нима някакъв синдром... не разбрах. Звездният, повтори, и видя лицето на доктора, смръщването на веждите, притъмняването в очите, гримасата около устните и допълни, той е във всеки от нас... изненада, надскачане на самия себе си, заплаха, смърт.

– Видях... – потръпна. – Беше ужасно!

Можеше и да се разплаче. Недей, докосна ръката му. И тогава разбра, другият едва ли повече щеше да лети. А той? Той самият? Нали и той видя, и наистина беше ужасно? Загледа се замислено в ликуващата тълпа, която ги стягаше в кордоните си, отдели ликуващи лица, ликуващи устни, ликуващи очи, ликуващи ръце, вдигнати нагоре. Кого приветствуваха? Тях? Победителите? Единствено те чужди на цялата глъч, весела и кипяща? Само те двамата с удължени от умора и болка лица, без усмивки, с отпуснати ръце по тялото. Те, победителите! А бяха ли победили? Единият от тях го нямаше никъде, черна пепел в Космоса, другият се отказваше, а той? Той самият? Щеше ли да продължи? Въпреки заплахата, риска, смъртта? Щеше ли?

Вдигна очи нагоре, за да бъде сам лице срещу лице с небето. Във всичко това имаше дълбок таен смисъл. Отгоре му светеха звезди. По-ярки от земните. Протегна ръка към тях. Една се откъсна и полетя... към него. Разтвори дланта си. Падащата звезда остави дълга бяла диря върху тъмното небе и изгасна.

Лошите бели хора

Фантастичен разказ

Христо Поцаковски

Пеленгаторът бездействуваше, базата бе замлъкнала, видимостта беше отвратителна. Колинз свери курса, погледна висотомера и остави планшета с карта на местността върху коленете си. До него полковник Мортимър Джеймс напрегнато се вираше в редките пролуки на мъглата, през които надничаше отровната зеленина на джунглата – мрачна и потайна, извор на непрекъснати неприятности. Колинз долови тръпчивия ѝ дъх, наситен с опасност, представи си смъртоносната точка с къдрава следа, устремена към него, и неволно потръпна. Като че ли отгатнал мислите му, хеликоптерът непривично подскочи, а кабината се разтърси от необичайно силни вибрации.

– Какво става? – извика полковникът.

– Тресе! – отвърна пилотът нервно и като сви устни, добави:

– Нищо не разбирам, не прилича на попадение!

– Веднага се свържи с базата!

– Опитах, няма връзка!

Мортимър изруга, после стреснато се втрени в собствената си ръка, която бе претърпяла странна метаморфоза. Изглеждаше месеста и неестествено голяма, приличаше на непознато, страшно мекотело, готово да го вкопчи в пипалата си. Усети неконтролируем ужас и поиска да изкрещи, но от гърлото му излезе неясно боботене. Тялото му се вцепени, единствено очите му продължаваха да регистрират непонятните околни явления. Колинз се беше свлякъл на съседната седалка и едва показваше призраци на

живот. Навън се стелеше белезникава, желеобразна маса, лишена от светлосенки, която попиваше шума на двигателя. Изгубил управление, хеликоптерът се носеше като полумъртва риба, подхвърляна от вълните на разгневен океан.

Необяснимите явления изчезнаха така внезапно, както се бяха появили. Колинз изпъшка, мъчително се изправи и пое управлението на машината. Мортимър Джеймс се размърда, изсумтя нещо нечленоразделно и дълго масажира слепоочията си. Мъглата беше изчезнала, в чистото пространство под тях се забелязваше обширно поле, набраздено с широки ивици обработена земя. В далечината се виждаха участъци от гъста растителност, чийто керемиден цвят будеше недоумение.

– Какво беше това? – най-сетне доби дар-слово Колинз.

– Един дявол знае – отвърна полковникът.

– Не забелязвате ли нещо нередно, полковник? – попита Колинз.

– Да не си сбъркал маршрута?

– Не, сър. Тревожи ме видът на околността и мълчанието на радиостанцията. Отдавна трябваше да пристигнем.

– Така е, не виждам и следи от ландшафта на базата.

– Горивото е на привършване, ще се наложи да извършим принудително кацане.

Мортимър Джеймс замълча. Поглади неспокойно приклада на автомата. После повдигна бинокъла и след кратко наблюдение издаде неопределено възклицание. Зад една от ивиците с непонятната оранжевочервена растителност се показваха заоблените колиби на туземно селище, които почти се сливаха с линията на хоризонта.

– Погледни, Колинз! – каза полковникът и подаде бинокъла.
– Гледай да стигнем дотам, но внимавай! Не знаем кой се е настанил в селото.

Хеликоптерът вдигна облаци прах и увисна над разораната нива, към която вече тичаха местните жители. Те не носеха оръжия и Мортимър счете този факт за добър признак, но преди да скочи от машината, освободи за всеки случай предпазителя на автомата.

Туземците изглеждаха смаяни, но бързо се окопитиха: прозвуча непозната реч и отвсякъде засвяткаха любопитни погледи. Обзети от известно неспокойство, Джеймс и Колинз закрачиха към близките колиби.

* * *

Мбота изчакваше приближаването на чужденците с присъщата си невъзмутимост. Винаги любопитният Годинго се беше лепнал за него, готов да коментира събитията. Тъмните му очи играеха от вълнение и той нетърпеливо пристъпваше от крак на крак. Приказливата му уста не се стърпя да отбележи:

– От моя дядо съм чувал, че неговият е виждал много бели хора, но те били лоши.

Мбота го изгледа изненадано.

– Лоши? Какво означава това?

Годинго изпадна в затруднение, спря да се движи и се замисли. Внезапно лъскавото му черно лице се озари от белоснежна усмивка.

– Сетих се! – заяви той победоносно. – Да си лош, означава да се държиш като всички гару-гару, които постепенно прехвърлихме на още по-другата земя, защото разкъсваха нашите крави. Ако не бяха лоши, нямаше да ги изгоним.

Доволен от обяснението, Годинго се изпъчи важно.

– Длъжни сме да посрещнем белите хора, както подобава, после ще преценим какви са. Сигурно пристигат отдалеч и се нуждаят от гостоприемство – отсече Мбота и плесна с могъщите си ръце.

Очаквала този знак, от близката колиба излезе млада девойка и с грациозна походка се отправи към непознатите. Върху дланите ѝ лежеше поднос с изпечена питка, под дясното ѝ рамо се развяваше зелената лента на доброто намерение. Мбота и Годинго я последваха и ритуалът по посрещането започна. Белите туники на тримата красиво се развяваха от слабия ветрец.

– Смятам, че се представят добре – отбеляза Колинз.

– От тези черни маймуни може да се очаква всичко – процеди през зъби полковникът. – Дръж пръста на спусъка.

Почтително приведена, туземката поднесе питката. Мортимър Джеймс не благоволи да я удостои с поглед и се обърна към Мбота и Годинго.

– Хей, вие! Знаете ли пътя към база „Карлингтън“?

– Не разбираме – отвърнаха те на родния си език.

– По дяволите, що за брътвежи!

Той погледна към все още приведената туземка и в изблик на гняв бутна подноса от ръцете ѝ. Питката се търкулна на земята, но това съвсем не му направи впечатление. В базата полковникът беше прочут с грубостта си.

– Не се държите джентълменски, сър – позволи си да направи забележка Колинз. – Намираме се на непознато място, освен това чернокожата е твърде привлекателна.

– Млъкни, лейтенант! Плащат ми да вода война, не ми е до обноски. Искам да се приберем бързо, а тези маймуни ни бавят. Да се разходим из селото, дано някой разбира човешки език.

Мортимър Джеймс се спря пред колибите и извика:

– Има ли някой да ме разбира? Ще му платя добре, ако ме заведе до база „Карлингтън“.

Една тънка рогозка се размърда и пропусна хилав, немощен старец.

– Стар Масанга разбира. Научил език от мой дядо, а той научил от негов, живял на друга земя. Стар Масанга не знае какво това база „Калинтън“ и какво това „плати“.

Първоначалното чувство на облекчение у полковника се смени с недоумение.

– Възможно ли е туземците да не знаят за базата? – попита той Колинз. – Наоколо се води война и почвата кипи под краката. Защо се правят, че не познават парите?

– Хитруват, сър. Сигурно са във връзка с бунтовниците.

– И аз съм на същото мнение – каза Мортимър и свирепо погледна Масанга. – Слушай, старче! – продължи той. – Ако до утре не намериш човек, годен да ни заведе до базата, ще подпалим мръсните ви колиби! Война е!

– Война? Аз чувал за нея. Било много, много отдавна. Мой дядо казва, това много, много лошо нещо.

Полковникът замахна да го удари и старецът изненадано отстъпи назад.

* * *

– Казвам ти, че са лоши! – настоя Годинго пред Мбота.

– Изчакай още малко. Понякога старият говори глупости, знам ли какво е рекъл на гостите? Нека да ги нахраним, сигурно вече са гладни.

* * *

– Какво имаме за храна, лейтенант? Ненормалното слънце залязва, време е за вечеря.

– В хеликоптера има консерви и шоколад, сър. Но ми се струва, че черните се канят да ни гощават. Запалили са огньовете си и нагриват плоски камъни.

– Виж дали наоколо не се навърта някоя кокошка, консервите са ми втръснали. И бъди нащрек, не претърсихме мръсните им дупки.

Колинз тръгна между колибите и започна да наднича през дървените огради на дворовете. В един от тях видя едра, подобна на пуйка, птица, даде къс ред с автомата и прескочи да вземе плячката си, която все още конвулсивно потръпваше.

* * *

– Мбота – извика разтреперан Годинго. – Той уби милия крóa-крóa! Те са много лоши!

Очите му се просълзиха, а едрото лице на вожда се вкамени. Туземците застинаха в очакване на неговите думи.

– Ще им дадем последна възможност – реши той. – Сигурно тези двамата пристигат от съвсем далечни земи и не познават симпатичния крóa-крóa, който веселеше децата ни.

Тълпата се отпусна.

От огъня се разнесе апетитен мирис, но по-голямата част от туземците в знак на протест се прибра в колибите си. Същата девойка отново се появи и поднесе на полковника нова питка. Този път той благоволи да я вземе, отхапа залък и заяви учудено:

– Опитай! Знаеш ли, вкусно!

Колинз отчупи късче и го налапа. После случайно погледна към небето и се задави.

– Нима е възможно, сър?! – изхриптя той, като се мъчеше да спре кашлицата.

Зад изгрялата кървавочервена луна се подаваше огромният диск на втора. Бавно и застрашително тя запълваше долната

част на небосвода. Пилотът се удари по челото, но втората луна не изчезваше. Ставаше все по-светло.

– Къде се намираме? – промълви той отчаяно. – Изглежда не на Земята!

Очите му заиграха объркано. Мортимър Джеймс също се бе встрещил, но по-бързо дойде на себе си.

– Имаш право – потвърди той. – Ако не бяхме в Африка, а над Бермудския триъгълник, щях да се сетя по-рано. С пространството над джунглата се е случило нещо необяснимо гадно, затова изчезна и връзката с базата. Я донеси уискито от хеликоптера!

Колинз се върна скоро и подаде бутилката. Полковникът бавно свали капачката, отпи глътка и се замисли.

– Слушай, лейтенант – проговори провлачено. – Откъде този полуумен старец знае английски?

Пилотът едва не подскочи.

– Вие сте гениален, сър! Струва ми се, че спомена нещо за дядо си.

– Докарай го веднага! Още се мотае между колибите.

* * *

Масанга застана пред полковника.

– Внимавай добре, черно плашило! И отговаряй точно на въпросите ми! Преди малко спомена, че си научил езика ни от дядо си, а той от неговия. Кога те са дошли тук?

– Масанга чувал, тогава има война и лоши бели хора убива черни хора. Черни хора бяга и среща Голям приятел от звезди. Голям приятел подарява велика сила в кутия и мой дядо на дядо, и негов жена, негов деца, негов приятели идва тук, на друга земя. Тази земя хубав земя, наш земя. Вече няма лоши гару-гару, те на още по-друга земя...

– Почакай, старче! Спомена за някаква велика сила в кутия, къде е тя?

– Аз вече стар и забравил. Мбота, Годинго, Матуве, други млади знае къде кутия и как да заповядва на велика сила.

– Кои са те, посочи ги!

Масанга усети, че е казал повече от необходимото и виновно погледна към Мбота.

– Достатъчно – отрязва полковникът. – Не си прави труда да криеш някого, а превеждай, каквото ти кажа. Видяхте как вашата птица умря, нали? Ако не ни върнете на земята, от която сте дошли, ще ви избием всичките. Този и другият ще ни придружат, за да покажат как управлявате великата си сила.

Мортимър показа вожда и спътника му, а старият човек уплашено размърда устните си.

– Убеди ли се, че са лоши? – произнесе доволно Годинго, след като изслуша превода.

– Да! – потвърди Мбота. – Уважаеми Масанга, преведи на лошите бели хора, че ще ги изпратим на земята, която им подобава, и то незабавно!

– Бързо им увират кратуните – отбеляза самодоволно полковникът, след като изслуша превода. – Представяш ли си фурора в базата? Възможностите, които се откриват пред армията, ако такъв апарат наистина съществува! Хей, старче! Кажи им веднага да започват!

Туземците домъкнаха блестящ, покрит с множество черни издатини конусообразен предмет и го подадоха на Мбота. Той го задържа с усилие, после насочи върха му към Мортимър Джеймс и Колинз. Полковникът усети неочаквана опасност и изкрещя нещо, но думите му заглъхнаха в млечнобялата субстанция, която ги обгради отвсякъде. Телата им се

разтърсиха от вибрации и силната, разкъсваща вътрешностите, болка ги накара да помислят, че умират.

Когато се осъзнаха, се оказаха затънали до колене в някакво лепкаво мочурище. Вибрациите бяха изчезнали, наоколо се застилаше рядка мъгла. Около тях се разнесе приглушено ръмжене, придружено от тежки, шляпащи стъпки. След това в сумрака изникнаха кошмарните фигури на десетина огромни звяра, които затъваха до корем в миризливата, гъста пихтия на мочурището, но неумолимо се приближаваха. От разтворените им челюсти, осеяни с дълги, заострени зъби, капеха лиги. На планетата на Мбота и Годинго някога ги наричаха лошите гару-гару.

[««](#)